

ΜΥΘΟΚΕΤΟ

κλαίμε σαν παιδιά, αντί να δράσουμε, αντί να κάνουμε σ' αυτή μια στεργή απόπειρα !»

Δοκίμασα, αδίκως, να του παραστήσω πόσο βέβηλο θά εΐταν αυτό, λέγοντάς του ότι από της ώρας του θανάτου είχε περάσει μιά ώρα, κι ότι η άποσύνθεση του σώματος είχε αρχίσει να γίνεται. Δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε μέσα στον ερεθισμό του και η τρέλλα του άρχισε να πάνει κ' έμένα.

Δε θα είχα ποτέ το θάρρος να βάλω το χέρι μου σ' αυτό το κορμί που με τόσο σεβασμό το είχα λατρέψει. Ο Σαρριέ έκανε μόνος του την ένταμή πάνω από το ύπογαστρο της πεθαμένης.

Λίγο αίμα έτρεξε, πράγμα που δυνάμωσε την έλπίδα του. Τον είδα να βάζει το κεφάλι του στο στήθος της με το σκοπό να καιροφυλακήσει και ν' άρπάξει το παραμικρό σκίτημά του. Με το ένα χέρι κρατούσε τον ηλεκτρυγγοί και με το άλλο είχε φέρει, σιγά-σιγά, γύρω απ' το λαιμό του τα χέρια του παιδιού του. Έτσι έκείνη φαινόταν, ότι, και πέραν του τάφου ακόμη, προσπαθούσε ν' άνακουφισθ τον πόνο του πατέρα της. Έγώ τότε έγκαταστάθηκα στο διπλανό δωμάτιο όπου είχαν το εργαστήριο, σ' ό όποιο βρισκόταν το δυνάμωμένο και με το χέρι στη ρυθμιστική λαβή, άφηνσα το ρεύμα να ξεχυθεί. Αμέσως άκουσα το Σαρριέ να φωνάζει : «Δεν επέθανε... έσκιρτησε... άναπνέει άκομα.»

Πράγματι, μου φάνηκε πως άκουσα μιά δόνηση στο στήμα μέσα στη νεκρώσιμη σιωπή. Μιά τρελλή έλπίδα με πλημύρισε χωρίς να θέλω. Άδικα το λογικό μου απέδιδε αυτό το φαινόμενο στα γνωστά άνατανάκλαστα ρεύματα του γαβαρισμού. Θά ήθελα να πιστέψω σ' ένα θαύμα. Αυτή η πάλη έναντίον του άδυσωπότη θανάτου με συντάραξε. Μιά μυστική φρίκη με πλημύριζε. Η καρδιά μου χτυπούσε για να σπάσει και μου φαινόταν πως είχαν τα χτυπήματά της, που μεταβιβαζόμενα με το στήμα, έπικοινωνούσαν με την πεθαμένη. Από τη μισάνοιχτη πόρτα άκουγα το Σαρριέ να μιλάει. Η φωνή του ήταν άλλοιμωμένη τόσο, ώστε δυσκολευτήκα να τη γνωρίσω.

Φώναζε την κόρη του με τόνο-μά της, της ψιθύριζε λέξεις στοργής, την ικέτευε ν' άνοιξει τα μάτια. Έπειτα άκούστηκε μιά κραυγή : «Η καρδιά χτυπά... Σου λέω πως την άκούω να χτυπά... Δυναμώσε την ποσότητα του ρεύματος». Θέλησα να μιλήσω, μά η συγκίνηση μ' έπνιγε. Παρ' όλη τη βεβαιότητα που είχα ότι η όδυνή είχε κείνη το μυαλό του γέρον να σαλέψει, υπάκουσα στην παραγγελία του...

Θάπρεπε να είνε μισή μετά τα μεσάνυχτα, όταν άκουσα και πάλι το Σαρριέ να λέει στο παιδί του : «Άφησέ με να σηκωθώ... τράβηξε τα χέρια σου, άγαπημένη μου, είμαι πολύ κουρασμένος... θέλω να σηκωθώ... Μή φοβάσαι, δε φεύγω... Όχι, δε θά σ' άφήσω.»

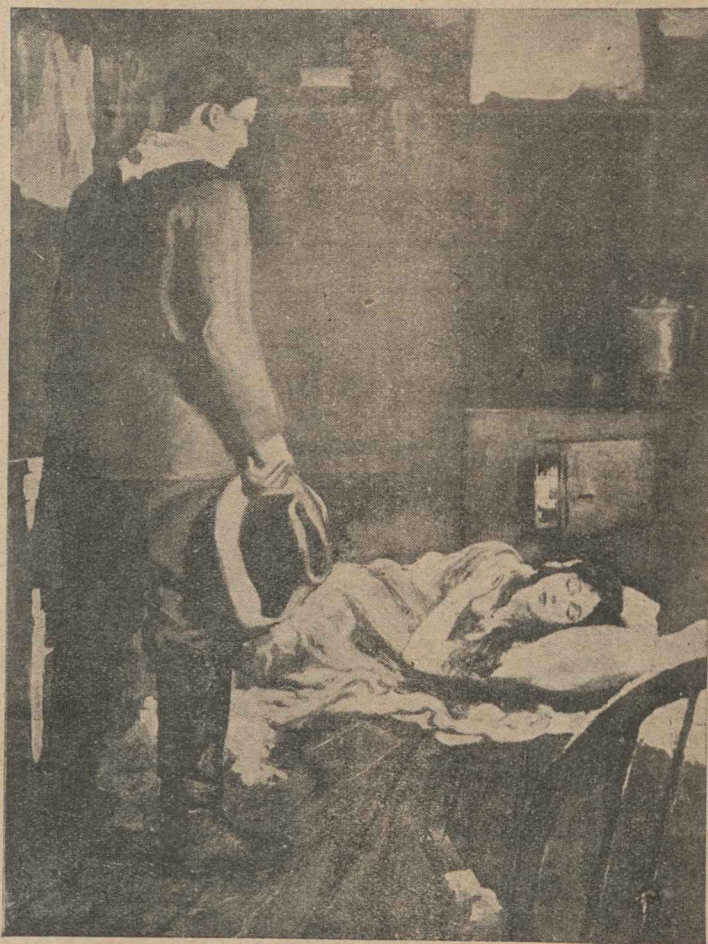
Δε μου έπιτρεπότανε πιά νάχω καμιά άμφιβολία. Είχε πέσει θύμα μιας τρομερής παραισθήσεως. Αναρωτιόμουν αν έπρεπε ν' άφήσω το μηχανήμα μου για ν' άποσπάσω το Σαρριέ από την έπικίνδυνη πλάνη του.

Εκείνη τη στιγμή μιά κραυγή τρόμου έξοικισε δλόκληρο το σπίτι κι άμέσως επακολούθησαν οι άκόλουθες φωνές : «Βοήθεια !... Άντρέα, βοήθεια !... Δε θέλει να μ' άφήσει... Θέλει να με πνίξει !...» Κι άκουσα μαζί κάτι σαν θόρυβο πάλης και είδα—θέαμα τρόμου άφάνταστο—το Σαρριέ να όρμα έξω απ' το δωμάτιο, σέροντας, κρεμασμένο στο λαιμό του, το πτώμα της κόρης του. Έβλεπα μερικά βήματα ποσοπαθώντας ν' απαλλαχτεί κι έπεσε άπάνω στο πάτωμα, σαν ένας δγκος με το φορτίο του. Όρμησα και προσπάθησα να ξεσφίξω το φρικτό σφιχτήρα των χειρών της πεθαμένης.

Το γαλήνιο πρόσωπό της δεν είχε σαλέψει καθόλου και δεν όπληξε κανένα ίχνος προσπαθείας μέσ' στην άκαταμάχητη αντίστασή της. Τα χέρια της δεν άνοιγαν.

Όμολογώ ότι το λογικό μου ταλαντεύθηκε για μιά στιγμή—έκείνη τη στιγμή η παραμικρή σύμπτωση, ένα φως που νάσβυνε τυχαία, ένας όποιοσδήποτε κρότος, θά μπορούσε ίσως να με κάνει να τρελλαθώ για πάντα. Μά με μιά άτελειωμένη προσπάθεια, έπικαλέστηκα όλη μου τη θέληση και μπόρεσα να ξεναρθρώ κάποια διανοητική διάγνεια. Ο Σαρριέ είχε λιποθυμήσει. Η Μάρθα κοίταν στο πλευρό του ξερό και παγωμένο.

Κατάλαβα τότε τι είχε συμβεί : ένφ ό πατέρας είχε λησμονή-

Τη μεταφέρουμε στο κρεβάτι της.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΙΚΤΕΛΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ

Ω Έρωτες !..

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' άνοίγεις δλόκληρον το άνθος, και φίλημα έρωτικό, σ' έρω-γονείς, διά του ήλιου σου, την φύση και την αναπαραγωγή, σ' άποστέλλεις το πτηνόν να άποκτήση σύντροφον, σ' έπλάσας τον σκόληκα της γής, τον τυφλόν και ερεβώδη, να διανοίγη ύπογειος σήραγκας, να διασχίξη τα σκοτάδια των έγκάτων, διά να εύρη άλλην άγάπην. Ποιος φωτίζει τον κοιλίαν εις το βάθος των άβυσσων να συναντά το ταίρι του ; Ποιος το άηδές μαλάκιον να σπαδάξη από έρωτα εις το αντίκρουσμα έτέρου μαλακίου, ποιος τον άπτον να σήξη απέραντους άποστάσεις ; ούρανού, για να στείλση την φλογήν του, τον λέοντα να μάχεται διά την λείαναν, και την άράχνη να βρισκή την άράχνην ;

Είς το άπειρον, υπό την γήν, επί της γής, στους κούφους βράχους της θαλάσσης, στον πελάγον τα άδυστα, μέσα εις τους τάφους των νεκρών ζωήσια, επάνω εις την γήν την άνθισμένη, μέσα εις λόχμης και εις τους δρυμούς, μέσα στα σπίτια μας και κάτω από τα χιόνια, άπάνω στα λουλούδια ακόμα των φυτών και στην πο-ράδα της τσουνίδας και της μα-μακεράς ακάνθας του «καλαμα-θιστού», ό έρωας ζει, θεριβεί, βλα-λεύει, άπλούται και δημοσιεύει.

Γιατί λοιπόν, έγώ ό άνθρωπος, ή κορφονιά της δημοσιότητας, σαν άγαπήσω άμαρτάνω ;

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ένα παλιό γνωμικό, λέει για τις γυναίκες :

«Η γυναίκα πλάστηκε μάλ-λον για ν' αγαπάται, παρά για ν' άγαπά.»

Είνε όπως το άνθη, που δεν αισθάνεται τίποτε, από την μοσχο-βολία του και που παρχει το ά-ρωμά του στους άλλους.

Η γυναίκες είνε αληθινά το έρωτος άνθη.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έλεγε :

— «Αί γυναίκες παίζουν με το κ λλος των, καθώς τα παιδιά με το μαχαίρι.»

Δηλαδή, πληγώνονται μ' αυτά.

Η Σύββια.

Η καρδιά της έρωτοτρόπου γυ-ναίκας, είνε ορόδον, από το όποι-ον κάθε έραστής, άποκομίζει και ένα φύλλον, έως ότου, επί τέλους, δεν του μένουν, παρά μόνον τα ε-γκάθια.

Και ή κ. Μπωμόν :

— «Όταν μιά γυναίκα έχει την έμπιστοσύνη του συζύγου της και είνε άξια πράγματι αυτής, τότε είνε άρεκάτα ισχυρά, ώστε να δια-...»

Ένα παλιό Περσικό ποίημα λέει :

Γιά χρόνι μη μιλάς
ποτέ σου, και για τόπο.
Γιατ' ένα δνειρο έν' τα δνó,
κι' άδικος χάνεις κόπο.

(Άκολο θέ)

θεί, ξετρελλαμένος, μέσα στην άγκαλιά της κόρης του, έκείνη είχε προσβληθεί από το γνωστό φαινόμενο της άκαμψίας των πτωμα-των, ή όποια παρουσιάζεται λίγα λεπτά μετά το θάνατο. Αυτή ή άκαμψία εΐταν τέτοια ώστε για ν' απαλλάξω το Σαρριέ από αυτό το μακάβριο περιδέραιο έδехσε να χτυπήσω με το σφυρί τις άρ-θρώσεις των χειρών της κόρης του. Ύστερα από τις περιουσίες μου συνήλθε. Με κοίταξε χωρίς να με γνωρίσει κι άπάντησε στις έρωτήσεις μου μ' άκατάληπτα λόγια που τα διέκοπτε συχνά μια στριγγή έκρηξη γέλιου.

Εΐταν τρελλός.

Τον έκλεισα με μυστικά σ' ένα θεραπευτήριο κ' ή οικονέμει του διάδισε ότι έκανε μακρινά ταξείδια για να ξεχάση τον πόνο του...

André de Lorde

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ ΚΑΙ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΜΠΕΝΣΗΣ

Ο κ. Καββαδίας και ο Πουανκαρέ. Η επιστήμη και τα θαύματα. Τό Καφαλλονίτικο φιλέτιμο. Ο κ. Μπένσης στην Σοβιετική Ρωσία. Οι Μπελεβίκοι άπέναντι των ξένων των. κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Ο Ιατρός κ. Καββαδίας είχε την καλωσύνη να μās διηγήθη τέ κά-...
Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην μίαν ήμέραν, εις μίαν των αΐθουσών της κλινικής, έναν άσθενή. Όταν έτελειώσα μου έδωκαν μίαν κάρτα. Ήτο του Πουανκαρέ, προέδρου της Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κών ύπουργού, ό όποιος μου έζήτη την άδειαν να ιδή τον νοσηλευόμενον. Διέ-...
Εκείνο όμως που μου έκαιεν έντύπωσιν στην περι-...
— Τό 1911, διατελών έπιμελητής έσωτερικός στην κλινικήν Μπουζών των Παρισίων έπεριποιούμην

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ «ΦΑΝΤΙΝΑ»

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

(Ποιά ενέπνευσε τον δαιμόνιο συγγραφέα να γράφει «Φαντίνα» τον «Αθλίον»)

ΑΤΙ που προκαλεί πάντοτε το ενδιαφέρον, εινε η αποκαλύψις του πως εδόθηκεν άφορμή στους διασημούς συγγραφείς να εμπνευσθούν τους κυριώτερους «ήρωες» των έργων τους.

Εινε γνωστό πως τα περισσότερα μυθιστορηματικά πρόσωπα έχουν ως πρότυπα πρόσωπα που εζησαν πραγματικά. Παράδειγμα ο Δουμάς, που εμπνεύστηκε την «Κορρά με τας Καμελίας» του από την Μαρίαν Ντυπλεσούς, μία γνωστή γυναικα της εποχής του.

Το ίδιο συμβαίνει και με την «Φαντίνα» την περίφημον ηρωίδα των «Αθλίων» του Βικτωρος Ουγκώ. Ποιος δεν εδιάβασε τους «Αθλίους»; Ποιος δεν εσυγκινήθηκε με την τραγική τύχη της ηρωίδος, ποιος δεν εδόκρυσε απ' τα μαρτύρια που εγράβηξε, απ' τους εφτελισμούς, απ' την πενία της;

«Ε, λοιπόν, η Φαντίνα δε στάθηκεν απλώς ένα πλάσμα της φαντασίας του δαιμονίου Ουγκώ. Η Φαντίνα εζησε πραγματικά, όπως κι η ηρωίδα του Δουμά.

Ας αφίσουμε όμως τον ήρωα τον Ουγκώ να μάς διηγηθώ τα της πραγματικής Φαντίνας, όπως τα έκβητε στα απομνημονεύματά του:

«Ενα βράδυ, ο Β. Ουγκώ είχε προσκληθεί για το δείπνο, στην κυρία ντε Ζιραντέν. Είταν δυο μέρες μετά την εκλογή του ως Ακαδημαϊκού.

«Εξω χιόνιζε. Ο Ουγγώ, μετά το δείπνο, έφυγε δμέως γιατί οχεδιάζε να εργασθώ την νύχτα. Σάν βρέθηκε στο δρόμο όμως, άντελλήθηκε πως το χιόνι είχαν τόσο παχύ, που δεν θα κατόρθωνε να γυρίσει πεζή σπίτι του. Κατέβηκε προς την όδο Τεμπού, όπου εγγυριζε πως οιασδήποτε συνθήκας άμαξια. Για κακή του όμως τύχη, δεν βρήκε κανένα άμαξι εκεί. Αναγκάσθηκε λοιπόν να περιμένει έως ότου φανή κανένα στη γωνιά του δρόμου.

Κεί που περιμένε όρθιος, άντελλήθηκε εξαφνα ένα νέο, κομψότατο ντυμένο, που έκοψε, άρπαξε μία φούχτα χιόνι και την έχωσε στην πλάτη μιας γυναικός που, ντυμένη με ντεκολτέ φόρεμα χορού, τουρτουριζε προσμένοντας ποιος ξέρει τί, στη γωνιά του δρόμου. Η γυναίκα έριξε μία κραυγή στείγγα και γυρίζοντας σήκωσε έναντιόν του διηνδή και τον έχτιπσε. Την χτύπησε κι' αυτή. Η γυναίκα εξαλλή πια του άσταπόδωσε τα χτυπήματα, κι' έτσι το άνδροστο «δοτείο» κατέληξε σε συμπλοκή. Οι χωροφύλακες έπεμψκαν. Συνέλαβον τη γυναίκα, χωρίς ούτε ναγγίξουν καν τον «κύριο».

Αυτή, βλέποντας ότι τη συλλαμβάνουν, άρχισε να δλοφύρεται. Κι' ενώ οι δύο χωροφύλακες την άδουγούσαν τραβώντας την ο καθένας απ' το χέρι, αυτή φώναζε: — Δεν έκανα κακό, οας βεβαιώνω... Νά, ο κύριος με πειράζει... Δεν φταίω... οας θεομοπακαλώ, άφιστε με. Μα οας τδρχίζουαι, δεν έκανα τίποτα... Σας τδρχίζουαι...

Οι χωροφύλακες της άπαντούσαν, χωρίς καν νακούσουν τι έλεγε:

— Αϊντε, μπρός... Τους έξη μίνες στο «αρέσκο τους έχεις σίγουρος».

Στο άκουσμα των λέξεων αυτών, η δουτυχιμένη ξανόρχιζε τους δλοφρυμούς της και τις παρακλήσεις της. Οι χωροφύλακες, χωρίς φρεσκά να συγχωρηθούν, την έσυραν σε έναν γειτονικό άουτονομικό σταθμό, πίσω από την Όπερα.

Ο Βικτωρ Ουγκώ είχε ενδιαφερθεί δοναιοθήτως στην δουτυχιμένη αυτή. Ακολούθησε λοιπόν τη συνοδεία, μαζί με το πλήθος των περιέργων που είχε συγκεντρωθεί.

Όταν έφτασε στο τμήμα, ο Ουγκώ οκέφθηκε να μη και να λάβη το μέρος της γυναικός. Συλλογιόθηκεν όμως άμέσως, πως είχαν πολύ γνωστός, πως η έφημερίδες είχαν γεράτες από το όνομά του τις τελευταίες ημέρες και πως αν άνακατευόταν σε μία τέτοια δπόθεση θαδινε λαβή ο' όλη την κακογλωσσία των έθρων του.

Από τα παράθυρα, παρακολούθησε την συνέχεια. Είδε την φτωχή γυναίκα, να σέρνεται άπελπιμένη χάμω, τραβώντας τα μαλλιά της. Η συμπόνια τον κατέλαβε, οκέφθηκεν άκόμην λίγο, και μπήκε στο τμήμα.

Όταν κατέβηκε στην αίθουσα, ένας άνθρωπος που έγραφε ακριμνός ο' ένα γραφείο, γύρισε, τον κύτταξε, και του ειπε άδοιμότα:

— Τι θέλετε, κύριε;

— Κύριε, υπήρξα μάρτυς του έπεισδίου που έλαβε χώραν προχίτερα. Έρχουαι να καταθέσω, ότι είδα, και να οας μιλή-

σω υπέρ αυτής της γυναικός.

Στις λέξεις αυτές, η γυναίκα έκύτταξε τον Ουγκώ κατάπληχτη και οά ζαλιωμένη.

Κύριε, η κατάθεσίς σας, ιδιαιτελής ή όχι, δεν έχει καμίαν άξία. Η κόρη αυτή και πρόκειται περί κοινής γυναικός—εινε ένοχος βαιοπραγίας έναντιόν ενός κυρίου, στον δημόσιο δρόμο. Τους έξη μίνες τους έχει σίγουρος.

Η γυναίκα ξανόρχισε τους λυγμούς της, τις κραυγές της. Άλλες γυναίκες, φίλες της ως φαίνεται και της αυτής κοινωνικής ήποσταδής, που είχαν προσφάσει να έλθουν, την παρηγορούσαν. «Θά ερχόμαστε να σε βλέπουμε, της έλεγαν. Ηούχασε. Θά οοσ φέρνουμε ρούχα. Νά λάρε ταύτα, στο μεταξύ...» Και της διναν χρήματα και ζαχαρωτά.

— Κύριε, ειπε ο Βικτωρ Ουγκώ, όταν μάθετε ποιος ειμαι, θαλλάξετε τωός και γλώσσα, και θα μάκοοετε.

— Ποιος ειστε λοιπόν, κύριε;

Ο Βικτωρ Ουγκώ του ειπε το όνομά του. Ο άουτόνομος ζήησε άμέσως χίλιες συγγνώμες, μεταβλήθηκε σε έυγενέτατο και λεπτότατο άνθρωπο, του πρόσφερε κάθισμα και τον παρκάλεσε να καθίση.

Ο Ουγκώ του διηγήθηκε τη σκηνή όπως την είχε δει: Πως ο «κύριος» μάζεψε το χιόνι και το έχωσε στην πλάτη της δουτυχιμένης, πως αυτή έριξε μία κραυγή πόνου, πως έπεσε εν άπολύτω δικαίω έυδοκομένης, και, τελοσπάντων, πως το όρθον θα είχαν να συλληθώ ο' άναιδέστατος και χυδαίος «κύριος» κι' η δουτυχιμένη αυτή. «Όλη την ώρα που μιλούσε, η γυναίκα τον κύτταζε με μία ματιά γεμάτη χαρά και τρυφερότητα. Δεν έπαυε από του να φιθυρίη:

— Τι καλός που εινε αυτός ο κύριος! Θεέ μου, ι καλός που εινε... Κι' ούτε τον είδα ποτέ μου άλλοτε, ούτε τον έχω ποτέ γνωρίσει.

Ο άουτόνομος άπάντησε στον Β. Ουγκώ: — Σας πιστεύω, κύριε. Οι χωροφύλακες όμως κατέθεσαν, άρχισαν η άνακρίσεις και πρέπει ο νόμος να έκτελεσθώ... Δεν υπορά νάφισω αυτή τη γυναίκα έλευθερη...

— Πώς, κύριε! «Υότερ» απ' ότι κατέθεσα και που εινε η καθάρη αλήθεια, καθώς λέτε και οας πως πιστεύετε, θα φυλακίσετε αυτή τη γυναίκα; Μα αυτό, κύριε, δεν εινε δικαιοσύνη, εινε τερατώδης άδικία.

— Σε μία περίπτωση μόνο, θα μπορούσα να σταματήσω την ύπόθεση. Αν υπογράψετε την κατάθεσί σας, άέχεσθε:

— Αν η έλευθερία της γυναικός αυτής ιζορίται απ' την ύπογραφή μου, φέρετε μου να ύπογράψω.

Κι' ο Ουγκώ υπέγραψε.

Η γυναίκα δεν έπαυε απ' το να έπαναλαβρήν

— Θεέ μου, τι καλός κύριος!... Μα τι καλός που εινε... Κι' ο Ουγκώ ο ίδιος, τελειώνοντας την άφήνηση της γυναικός αυτής που του ενέπνευσε την τραγικότερη σκηνή των «Αθλίων», έπιλέγει:

«Η δουτυχιμένης αυτές δεν μένον κατάπληχτες και γεμάτες έδυγνωσούν όταν κανείς τις συμπνέσει μόνο» άρκει και να φανή δικαίος άπέναντί των...»

ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΙΩΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Την τελευταία ήμέρα του Φλεβάρη στη Τρίπολη έχουν ένα παράξενο έθιμο. Μαζεύονται όλα τα παιδιά της γειτονιάς και με παλιότενέκτες του πετρελαίου κρεμασμένους στο λαμό περιφέρονται στους δρόμους έχοντας ένα κοινό σύνθηρό τους: «Αλλά άπάνω ο' ένα γαϊδάρο. Τρέχουν λοιπόν ζορίω του γαϊδαρού και φωνάζουν:

— Έξω, Κουτσοφλέβαρε, να 'ρθή ο Μάρτης με χαρά και με πολλά λουλούδια!

Συγχρόνως χτυπούν τους τενεκέδες και χαλούν τον κόσμο στις φωνές. Άλλοίμονο δε αν τύχη και περνά αυτή τη στιγμή κανένας κουτοός από το δρόμο αυτό. Τον πέρνουν από κοντά με γερή τενεκεδοκρουσία και με στείγγλικες φωνές και τον άναγκάζουν να τραπή εις άσπικτον φυγήν, θέλοντας και μη.

Μα και ο Φλεβάρης φέτος, έχοντας φαίνεται να' όφει του την πράξη που θα του έκαναν, στις 28 μās έδωσαν ένα χιόνι, που είχε χρόνια να το όη η Τρίπολις. Άνδρ. Καρμαφέρης

Ο Βικτωρ Ουγκώ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΞΙΜΑΔΙ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο τσού Μανωλάκης του Σηράτη ο γυιός, ήρθε στην Άθήνα να διορίσθ ήπος και τόσο άλλοι. Είχε και τόσοι άλλους δι-
κούς του και γνωστούς εδώ, που έλλιξε σε μία μεγάλη θέσι. Φορ-
τώθηκε το δισάκι του, πήρε τη χον-
δρή του τη μαγκούρα κι' έβγηκε εις
τόν Πειραιά. «Τια εμπρός του και
σταχτιά, φαινόταν η Άθήνα. Πήρε
λοιπόν το δρόμο και άνέβηκε πεζός.
Η ήτέρα ήτανε φαιδρή, γεμάτη νεό-
τητα και ήλιο. «Ημέρα άνοιξιάτικη.
Ένα αεράκι που φυσούσε από τα βου-
νά, του έδινε όρεξι στο δρόμο.

Προχωρώντας, προχωρώντας και ρω-
τώντα, έφτασε στην πρωτεύουσα. Κό-
σμος σαν μνημυκοφωλιά, στίτια με-
γάλα και αυτοκίνητα που σφύριζαν τρέ-
χοντας στους δρόμους σαν δαιμονι-
σμένα! Κύριοι κόκκινοι, φουσκομένοι
και παχεις σαν ντομάτες παραγεμι-
μένες, ξεπλωμένοι στα άμαξια τους
περνούσαν σαν δεσποτάδες από έμ-
πρός του. Γυναίκες με χρώματα, σαν
ψεύτικες, έπιγαιναν μονάχες εις τους
δρόμους. «Όλα αυτά τ' άνοιγανε την
όρεξι και του παρουσίαζαν μία εύτυχι-
σμένη ήμέρα εμπρός του, που θα γύ-
ριζε κι' αυτός πτυχς και φουσκωμένος,
μέγας και ξεπλωμένος σαν
«αεστός» στ' αυτοκίνητο, με μία τέτοια «κυρά» από κοντά του!

Και την έβλεπε σχεδόν, κοντινή και άπερίγραπτη εκείνη την ή-
μέρα να έρχεται και να τον άκτινοβολή και να τον καταυόξη από
τοπια με τη λάμψη της. Κ' ένδοιχαμένος από τον έαυτο του και
το μέλλον του, κάθησε σε μία «μπύρα» στην «Ομόνοια και να πιή,
να ξεδιψή, έως ότου ναόη το σπίτι του «προστάτου» του.
Ο δρόμος, το ταξείδι, η εύτυχία που του μειδιούσε από μα-
κριά, του άνοιξαν την όρεξι του.

— Ο κύριος: παρουσιάσθη το γκαρσόν.
Αυτός έστράφηκε να ιδή σε ποιόν μιλούη.
Σε ποιόν να μιλούσε έτσι; «Εγινε από τα
παρα «κύριος» πριν να πατήση στην Άθήνα!

— Τι διατάζει ο κύριος; έρώτησε και πά-
λι το γκαρσόν.
— «Διατάζει» κι' όλας! «Έβινε μεγά-
λος και τρανός και πριν να φθάση άκόμα.

— Διάλε μέσα σου, Άθήνα, τι θαυματουργ-
ος που είσαι!

Και γυρίζοντας εις το γκαρσόνι:

— Ένα καφιδάκο και νερό. Για κύτταξε!

Έβλεπε και κουλούρι:

— Δεν δίνουμε εδώ καφέ. Μπύρα μόνον
και μεζέδες.

— Φέρε μία μπύρα, το λοιπός!...

Την έφερε την μπύρα. Δεν είχε πη ποτέ,
άλλα ελβε να πίνουν άλλοι. Μία που έγεινε

«κύριος» και αυτός κύριος και «διατάζει», γιατί να μην πιή!

— Καλά, φέρε μία μπύρα!

Σε λίγο το γκαρσόνι έφερε άφράτη, δροσερή, ξεδιψαστική και
παγωμένη. Μα μαζί με τη μπύρα, έφερε κι' ένα πράγμα στρου-
γυλό, σόαν παραφημένο, έλάνω στο όποιο έβαλε τη μπύρα του.

— Αυτός θα εινε ο μεζές, έσκέφθη. Και ρώτησε το γκαρσόνι,
που ήταν έτοιμο να
φυγή:

— Έλα δώ, παιδί.
Πόσο κανει τούτο;

— Ποιά, αυτό; Τι-
ποτα, άπάντησε το
γκαρσόνι.

Λοιπόν, καλά το κα-
τάλαβε, ήτανε «μεζές».

— Άλλά τί «μεζές»...
Τον κύτταξε από δώ,
τον κύτταξε από κεί,
τον μύρισε, τον λυγισε
λίγο στην άκρη. Τι-
ποτα! «Αδύνατον να
καταλάβη!... Τέτοιο
μεζέ στη ζώη του δεν
έχανα δει.

— Νάκη σιγάτι ψημένο; ειπε μέσα του.

Ήταν κάτι μαλλιαρό, σαν ξερή καπότα. Άλλά δεν μύριζε διό-
λου σιγάτι. Έδάγκωσε λίγο στην άκρη, τίποτα! Γεύσι καμιά!
καμιά νοστιμάδα! Ένα στεγνό πράγμα και σκληρό, σαν λάστιχο
σπύρο.

Ο τσού Μανωλάκης

Το έφερε κι' ένα πράγμα στρουγυλό και σκούρο

Τό ξαναπήρε. Τό περιεργάσθη, πάλι το κύτταξε από δώ, το
κύτταξε από κεί, το γύρισε, το μύρισε, το έβινε λίγο στην άκρη.

Κάτι «μώματα», κάτι τριμμάτα έπεσαν κάτω.

Τί να ήταν; Κάποιος μεζές βέβαια.

Μά έλα πάλι που στο χωριό του τέτοια δεν έφαγε ποτέ. Μα

ούτε και στη «μεγάλη
χώρα» όπου πήγε.

Μπύρα, ήπικε μία φορά
και στο Δημαρχείο, σάν

γιορτάζαν την Έθνη-
κή έορτή. Είχαν και

μεζέδες. Σηκοτάκια τη-
γανητά, τυρί κι' ένα

ώμο κρέας, που το λέ-
γανε «ζουπάνι».

— Διάλε τσ' άπομει-
νάρες του, από κείνο

έφαγε μόνον ο τσού
«Υπουργός. Τέτοιόδμως

δεν είχαγε. Έδώ όμως Άθήνα, κόσμος παράξενος, περιέργος, ανά-
ποδος, που γυρίζουν η γυναίκες τους γυμνές και οι άνδρες τους
παραντυμένους.

— Διάλε μέσα σου!

Και πάλιν έπεσε σε σύλλογη. Μα τέλος σήκωσε ικανοποιημέ-
νος το κεφάλι.

— Βρε το βρήκα, διάλος τη πεθαμένη του. Πως το φτιάινει
τούτη η Εύρώπη!

Και βύθισε άπάνω εις το πράγμα αυτό τα γερό του δόντια!

Ήταν λίγο άνούσιο, ήταν κάπως χωρίς
γεύσι, κατέβαινε τραχύ και δύσκολα στον

λάρυγγα, άλλα ο δρόμος, όπως είπαμε, η
πεινα, το ταξι ίδι, τον έκαναν να το κατε-
βάση μία χαρά.

«Επειτα βοηθούσε λίγο και μία μπύρα.

Του είχε γδάρει λίγο το λαμό, άλλα θα...
συνειδήση!

«Οποιος εινε μεγάλος «κύριος» πρέπει ο-
λα να τα ύπομνη και ο' όλα πρώτος να
πάρη.

Κ' έπειτα εινε και «μπίτ-χαβά», χάρισμα
καθώς του ειπε το γκαρσόνι.

Γιατί να μη πη πέντε-έξη απ' αυτά και
να βάλη κίνα-δω και στο σακκούκι. Και ε-
στράφη στον ύπάλλληλο, που περνούσε την

ώρα εκείνη από κεί.

— Έλα εδώ! Ψίτ! Παιδί!

— Τι δατάζει ο κύριος;

— Φέρε μου, σε παρακαλώ, άκόμα ένα παξιμάδι!...

Σταμ. Σταμ.

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΡΙΤΣ

Πρό καιρού μία έφημερίς του Λονδίνου έδημοσίευσε την εξής
άγγελία:

«Είμαι ήλικας εξ' έτών και πολύ φρόνιμη, άλλα σ' αγαπώ
με βασανίζουν και δεν μου δινουν να φάγω. Δεν μπορώ να
υποφέρω και παρακαλώ τους έσπλαχνικούς άνθρώπους να με
υιοθετήσουν».

Την γνωστοποίησαν αυτή σκώδεσε και μία ύποσημείωσις της
συνε ίξεως της έφημερίδας, η όποία έξηγοσεν, ότι ένα μικρό
κοριτσάκι οακένδυτο πήγε στο γραφείο και παρέδωκε την άνω-
τέρω άγγελίαν, παρακαλώντας δε μετά δακρύων να δημοσιευθώ
στο φύλλο.

Την έπαιναν έφτα κ όσεις αίτήσεις υιοθεσίας
άπαιτούνθσαν προς την έφημερίδα...

Αυτό θα πη άγγελική κοινωνία!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αίσθηματικό μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος,
μία παθητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα δώ και η
πονέσετε, που θα την άισθανόητε σαν ιστορία άτομική σας, δική
σας, της καρδιάς σας...

Η ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΜΑΓΕΙΑ, ΤΑ ΞΟΡΚΙΑ ΚΑΙ Η ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Α' «Επωδοί» τῶν ἀρχαίων. Πῶς ὁ διάβολος ἔχτισε μιά σελή. Ἡ κάθοδος τοῦ Πυθαγόρα στὴν Ἀθῆν. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ποὺ ἤθελε νὰ κλείσῃ τοὺς ἀνέμους μέσα σὲ ἀσκή. Ὁ γῆρας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Ἀβάριν. Ἡ Διοτίμα. Σὺγχρο-νοὶ γόητες. Θεραπεία νόσων, ἐξορκισμοὶ δαιμονίων, κατασκευὴ φίλτρων κ.λπ. κ.λπ.

«Γοητεία» τὴν παλαιὰ ἐποχὴ λεγότουσαν ἡ μυστικὴς ἐκείνης εὐχῆς, μὲ τις ὁποῖες οἱ μάγοι τοῦ Μεσαίωνα, ἐκαλοῦσαν τὰ «πνεύματα» γιὰ τὴ βοήθειά τους.

Ἡ μυστικὴς αὐτὴς εὐχῆς, λεγότουσαν καὶ ἄλλοιως «ἐπωδὲς» καὶ εἶχαν στὴ Μαγεία τὸν ἴδιον λόγο, ποὺ εἶχε ἡ σκιά, στὰ ὕλικά σώματα. Γιατὶ κανένα σῶμα δὲν ὑπάρχει, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ σκιά, εἴτε καὶ καμμιὰ πρᾶξις δὲν λέγεται «μ α γ ε ι α» ἂν δὲν ἔχῃ ἐπιδοή.

Κατὰ τὴν στενότερη ὁμῶς σημασίᾳ τῆς λέξεως «Γοητεία» λεγόταν, ἕνα εἶδος μαγείας, στὸ ὁποῖον μόνον μὲ ἐπωδὲς, ἐπιτυχανόντουσαν ἐργα ὑπερφυσικά ἢ ὑπεράνθρωπα.

Φίλιππος ὁ Μουσικὸς συγγραφεὺς τῆς IB ἐκατονταετηρίδος, διηγείται ὅτι ἡ βασιλικὴ στοὰ τῆς Aix-la-Chapelle, οἰκοδομήθηκε μὲ μάρμαρα καὶ μὲ κολώνες ποὺ μεταφερθῆκαν ἐκ Ρώμης, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Διάβολο, ποὺ ἔλεγε τὴν κατωτέρω ἐπωδὴ, κατὰ μετάφρασι:

Πῆδα, πῆδα, πῆδα
κι' ἔλα ἀπ' τὸν ἄρα,
στὸ Παρίσι πῆγαινε
κι' ἀκόμα παραπέρα.

Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἦταν «γόνος» καὶ ἐπικαλέσθηκε τὸν Διάβολον ὅστις ἐσπευσε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ.

Κατὰ τὸν ἡμέτερο Φιλόσοφο, γόητες λέγονται ὅσοι διὰ βαρβάρων θυσιῶν, ἐπωδῶν, ἐνερψέων καὶ τῶν τοιούτων παραπλησίων, μεταβάλλουσι τὴν τακτικὴν τῶν φαινομένων πορεύαν καὶ τὸ περσόμενον. «Οἱ μὲν εἰς βαναύσους εἰδῶλον χωροῦντες, οἱ δὲ εἰς θυσιᾶς βαρβάρους ἢ εἰς τὸ ἐπάσαι ἢ ἀλοιρῶν μεταποιῶν φῆσι, τὰ εἰραρμένα».

Κατὰ συνέπειαν γόητες ἦσαν καὶ πραγματικῶς γόητες ἐλέγοντο, — ὁ Πυθαγόρας ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀβάρης, ἡ Διοτίμα, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Τυανεύς καὶ τόσοι ἄλλοι, χωρὶς νὰ παραλείψωμε τὸν Ὁρφέα καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Πυθαγόρας κατέβηκεν εἰς τὸν Ἀδην, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὴν ἡθικὴν ἀξίαν τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ λοιπῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος. Καὶ εἶδεν ἐκεῖ τὴν μὲν ψυχὴν τοῦ Ἡσίοδου δαμένην σὲ μιά χάλκινη κολώνα, τὸν δὲ Ὁμηρο κρεμασμένον ἀπὸ ἕνα δένδρον καὶ τυλιγμένον ἐκεῖ μὲ φεῖδια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία τους, γιὰ ὅσα εἶπαν καὶ ἔγραψαν γιὰ τοὺς Θεοὺς.

Γόνος ἦταν καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρα Ἐμπεδοκλῆς, γιὰ καὶ αὐτὸς στὰ ποιήματά του ἔλεγε ὅτι γνωρίζει ν' ἀποτρέπει νόσους, νὰ ἀποκαρῶνῃ τὰ γηραια, νὰ ἐξορκίσῃ τοὺς ἀνέμους διαχῶν ἡ καλῶν αὐτοὺς, ὅπως ἐπιθυμοῦσε, καὶ νὰ καλῇ τις ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν Ἀδην καὶ ἄλλα τέτοια.

Μιά φορά ὅμως ποὺ οἱ «ἐτήσιοι ἄνθρωποι» ἐπνεύσαν τόσο δυνατὰ ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχαν χάσει, γιὰ ἔβλεπαν νὰ καταστρέφονται τελείως οἱ καρποὶ καὶ οἱ ἐσοδείες τους, καὶ τὸν ἐκάλεσαν γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ φαινέται ὅτι τίποτα δὲν πέτυχε, παρ' ὅλους τοὺς ὄνους ὅπου ἔγδαρε, γιὰ νὰ φτιάσῃ ἀσκή ἀπὸ τὰ τοιάρια τους καὶ νὰ τὰ κρεμάσῃ στῶν βουνῶν τις κορυφὰς καὶ τις ἀκρόρειες, γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς... ἀνέμους.

Περὶ φημος γόνος στὴν ἀρχαιότητα, ἦταν καὶ ὁ Ἀβάρης, ὁ ὁποῖος γηστικός ἐγύρισε ὅλον τὸν κόσμον, «φῆρων μαγικὸν βέλος, καὶ φερόμενος ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ αἰθέρος μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος». Ὁ Ἀβάρης εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, νὰ καταπρῶνῃ τοὺς ἀνέμους, νὰ καταπρῶνῃ τις καταιγίδες καὶ νὰ καθαρῇ τὰς πόλεις ἀπὸ τοὺς λοιμοὺς καὶ τις ἐπιδημίες.

Ἄλλοι λένε ὅτι αὐτὸς ἤρμασε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁρφέως καὶ ἄλλοι ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ Πυθαγόρα. Εἶνε ὅμως βέβαιον ὅτι ἦταν ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γόησσα ἦτο καὶ ἡ Διοτίμα ἡ σοφὴ, ἡ ὁποία μὲ τὰ ξορκία της κοί με τις ἐπωδὲς της ἀνέβαλε ἐπὶ εἰκοσι χρόνια τὸν λοιμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσα δεινὰ ὑπέστησαν, κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ τελειώσωμε παραλείψωμε τὸσους ἄλλους, γόνος ἦταν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὁ ὁποῖος καὶ λοιμοὺς προέλεγε καὶ δαιμόνας σιωμῶν προσημύαντε καὶ δαίμονας

ἐξορκίζε, καὶ νεκροὺς ἀνέστανε καὶ τόσα ἄλλα θαύματα ἔκανε.

Καὶ ὅχι μόνον ἄτομα στὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ πόλεις διέκλινε ἦσαν ὀνομαστέες γιὰ τὴν «γοητεία τους». Ἐνα τέτοιο δὲ μέρος, ὀνομαστέ οἱ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ἦταν ἡ Θεσσαλία, ὅπου φύλιαζαν μάλιστα οἱ καλούμενοι «ψυχοπομποί», οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν καὶ κανιόντουσαν ὅτι μὲ κατὰ ἐπωδὲς, μυστικὰς τελετὰς καὶ σκευὴν μυστήρια κατέβαζαν τὸν ἥλιον καὶ τὰ σέλα καὶ ἀπὸ πάντων τὸ φεγγάρι, τὸ ὁποῖον εἶχαν, εἴσι, συνεργάτη του, στὶς διαφωρές των μαγανιές.

Τοῦτο ἔμεινε ἕως σήμερον, ποὺ λέει ὁ λαός, γιὰ τις μεγάλες μάχισες:

— Ζέρεις τί εἶνε αὐτὴ; Κατεβάζει τὸ φεγγάρι!...

«Γόητες» ὑπάρχουν καὶ σήμερον εἰς ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμον. Ὁ Ἕλληνας λαός, τοὺς λέει «γοητεῖας» ἀπὸ τὸ «γοητεύς» κατὰ συγκοπὴν τοῦ «Ο».

Ἀλλὰ οἱ σημερινοὶ ὅμως οὐτὲ τὰ σύννεφα μποροῦν νὰ καλέσουν, οὐτὲ χιόνια νὰ φτιάξουν καὶ χαλάζια, οὐτὲ νεκροὺς νὰ ἀναστήσουν, οὐτὲ τὰ σῶματα τῶν κατεβασμένων. Γιστρεῖται μόνον νόσους, ἐξορκίζουσι δαιμόνια, κατασκευάζουν φίλτρα ἢ «μυστήρια» ὅπως ἡ παλὴς ἡ φαρμακευτικὴ.

Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσας, αὐτὴ τὴν σημασίαν ἔμεινε. Τὸν θεραπεύειν νόσους ἢ ἐξορκίζειν δαίμονας.

Οἱ τοσπᾶνθες μάλιστα, καὶ οἱ βουκόλοι ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴν ἐξορκίσουν γόντας κρυφούς, ποὺ νὰ μποροῦν μόνον μὲ ἕνα ξόρκι, νὰ μαζεύουν ὅλες τις ἀρδέλλας ἀπὸ τοὺς μυκητῆρας τῶν βοδιῶν, ἢ νὰ διαχῶν τὸ κακὸ ἀερικὸ ποὺ δεκατίζει τὰ κοπάδια.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι πρὶν τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἡ Δημαρχία Μαγνησίας ἔθεσε ἑμπορὶ δώδεκα χιλιάδες γρόσια, γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ μὲ ἕνα ξόρκι ἢ μὲ μίαν μαγανεία θὰ κατορθοῖ νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς ἀρουραίους μὲς, ποὺ εἶχαν καταστρέψῃ τὰ δημητριακὰ τῆς περιφέρειας.

Πολλοὶ Δερβιαδῆς Τούρκοι, τότε, ἐπαδόθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ οὐτὲ ἡ θαυματουργία των δύναιτο, οὐτὲ τὰ ξορκία τους, οὐτὲ τὰ μαγικά τους, κατώρθωσαν ἔστω καὶ ἕνα ἀρουραῖον νὰ ἐπιχρύνε τὸ διώξιμόν.

Τὸν γοητεύει ἐπαγγέλλονται καὶ πολλὰ γράδια εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄν καὶ ἡ μαγεία εἶνε ἐξορκισμένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις ὁ κόσμος τρέχει εἰς αὐτὴν, γιὰ νὰ προσκεῖται τοὺς ἱεροὺς κανόνες, γιὰ τὴν γόνωση τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ ἄλλων ἐπωδῶν μεταχειρίζονται οἱ τὰ τῆς ἐκκλησίας, ἢ ἀνακατεῖν μὲ τροπάρια καὶ μαγικὰς φράσεις, λείψανα τῶν παλαιῶν, ποὺ ἔφθασαν παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ἀγαπητοσύνην καὶ ἐπὶ τὴν ἀμάθεια εἰς τὴν ἐποχὴ μας.

Ἄλλες πάλι καλοῦν ἀγρία ἢ ἀσχημα ζῶα καὶ τὰ στέλλουν σὲ ἀγρία βουνά.

Νὰ εἶνα:

Γουστερίτσα καὶ φαλάγγι,
πιάσανε τὸν ἀφαντῆκα (ἀράχνη ἀπὸ τὸ Ὑφαντῆ)
καὶ τὸν πῆγαν σὸν ρουμῆν
κεῖ ποὺ ἥλιος δὲν τὸ φτάνει,
ἄνθρωπος, δὲν τὸ πατεῖ,
οὐτὲ «βόγγερας» ἢ «ἀσκήν»
ἢ τὸ μαῖορο σαμμαῖδι
Σηκώσαν μιά μεγάλη πέτρα
ποῦσαν ἐξήντα μέτρα,
κι' ἐπλάκωσαν ἀπὸ κάτω
τὸ σπιρὶ, τὸν ἀφαντῆκα
τὸ σπιρῆν, τὸ μαῖορο
τὸν ὄζυ, τὸ μαῖορο φεῖδι
καὶ τὸν Γιάννη (τὸ ὄνομα τοῦ πάγου)
(τοῦ) τὸ πῆγαν

κάθε βόγγο, κάθε βόγγα
κάθε φουσκωμένη «λοφθα».

Αὐτὸ εἶνε τὸ ξόρκιο τῆς «λοφθας» (δοθητὸς τῆς ἀμασθίας) εἰς μερικά χωρία τῆς Θεσσαλίας.

Πολλὲς ὅμως μεταχειρίζονται καὶ καθὼς εἴπαμε ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια.

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ φιλερέσκεια τῶν καναρινῶν

Τὰ κατὼτι γράφει στὴν «Ἐπιστημονικὴν Ἐπιθεώρησιν» τῶν Παρισίων γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν νοήμοσύνην τῶν μικρῶν πουλιῶν ἕνας ἱστος συνεργάτης της:

«Εἶμα δύο καναρίνια, ἕνα ἀρσενικὸ καὶ ἕνα θηλυκὸ, σ' ἕνα κλουβί. Περὶ αὐτὸ ὅποιο εἶχα κρεμάσει ἕνα μικρὸ στρουγγυλὸ καθρέφτη. Παρατήρησα τότε ὅτι τὰ καναρίνια χτυποῦσαν μὲ τὸν ῥυθμὸν τοῦ καθρέφτη καὶ κυτιόντουσαν μὲς σ' αὐτόν, ἄλλοτε χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι τους, καὶ ἄλλοτε κάνοντας συνεχὴ μικρά περὶ ὁμοῦ. Ἐπὶ κατόπιν τὸν καθρέφτη καὶ τὸν ἐβάλαν ἐξω ἀπὸ τὸ κλουβί. Ἀμέσως εἶδα τὰ δύο καναρίνια νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ στέκονται ἀπέναντι τὸν καθρέφτη καὶ νὰ κάνουν τις ἴδιες κινήσεις, ὅπως καὶ πρῶτα. Σκέπασα ἔπειτα τὸν καθρέφτη μ' ἕνα χαρτί καὶ παρατήρησα ὅτι τὰ πουλιὰ σάλευαν ἀνήσυχτα μέσα στὸ κλουβί. Βγάλα τότε τὸ χαρτί καὶ τὸ ἀντικαθίστω μ' ἕνα φύλλον καὶ παρατήρησα ὅτι τὰ καναρίνια ἀνέβηκαν ἀπὸ τὸν ῥυθμὸν τοῦ καθρέφτη καὶ ἐξήκισαν τὸ χαρτὶνὸ σκέπασμα τοῦ καθρέφτη γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ κἀν πάλι τις ἴδιες κινήσεις, στὶς ὁποῖες διέκρινα πολλὴν αὐταρέσκεια. Τὸ παράδοξον αὐτὸ γεγονός δεικνύει ὅτι τὰ πουλιὰ — τουλάχιστον τὰ καναρίνια — ἀναγνωρίζουν τὴν εἰκόνα τους στὸν καθρέφτη καὶ δὲν φαντάζονται ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου ἀτόμου, ἀφοῦ βλέποντες τὴν δὲν εἶδεν καμμιὰ ἀνθρώπινη».

Πενήρια σκύλου

Ἄλλος πάλι συνεργάτης τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπιθεώρησεως» γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἐχω ἕνα μεγάλο σκύλ τῆς Νέας Γῆς, ὀνόματι Μπλόκ, ποὺ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γλυκίσματα. Συχνότατα, ὅταν περνοῦμαι ἀπὸ κανένα ζαχαροπλαστεῖο, ὁ σκύλος ἐσταματοῦσε καὶ μὲ κύτταξε σὰ νὰ ἐπικαλεῖτο τὴν γενναίωσίν μου. Ἐγὼ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀφῶν παρακλήσῃ του, τὸν ἀγόρασα μὲ μιά δραχμὴ κανένα γλυκό, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Ὁ σκύλος χωρὶς ἄλλο θὰ παρατήρησε ὅτι μόνον μὲ μιά δραχμὴ ἱκανοποιεῖται ἡ λαίμαργία του καὶ ἐπωφελεθῇ ἐξ αὐτοῦ, γιὰ τὴν πᾶν δὲν ἀνταρῶμαι νὰ μεσολαβῇ μεταξὺ τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ αὐτοῦ. Κάθε φορά ποὺ τοῦ δίνω μιά δραχμὴ τὴν παίρνει μὲ τὸ στόμα, γεμιστὸς χαρὰ, καὶ τρέχει σὸ κοντινότερο ζαχαροπλαστεῖο. Ἐκεῖ ἀπὶναι νὰ πῆσά κατὼ τὴν δραχμὴν του καὶ δὲν φεύγει πρὶν τοῦ δώσω τὸ γλυκίσμα, τὸ ὁποῖον μοῦ φέρει πρὶν τὸ φάγῃ, γιὰ νὰ μοῦ δεῖξῃ ἀναμφόλως ὅτι δὲν τὸν ἐγέλασαν.

Εἶνε ἀνοφελὲς νὰ πῶ ὅτι, ἐάν ἀντὶ τοῦ νομίσματος τοῦ δώσω κανένα ἄλλο ἀντικείμενον, δὲν γελιέται, ἐκτός ἂν τὸ κἀν αὐτὸ ἐπιτηδὲς, γιὰ μὲ μὲρα ἔγινε ἐνοχος μιάς κατεργασίας. Βρῆκε κατὼ ἕνα κομμάτι, τὸ ἦρε καὶ τὸ πῆγε τρέχοντας σὲ μιά πωλητρία γλυκισμάτων, τὸ ἀφῆκε νὰ πῆσῃ μισοστὰ τῆς καὶ δίχως νὰ περιμένῃ τὴν ἐξακριβῶσιν τοῦ νομίσματος, ἀρπάξῃ ὁ ἴδιος τὸ καλλίτερον κομμάτι καὶ ὑστερὰ ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁρεῖται ἐν τούτοις νὰ προσθέσω ὅτι ὁ σκύλος μοῦ δὲν ἐσυνείδωκε σ' αὐτὴς τις καταγεγραμμένους ἀποφύγει μάλιστα νὰ τις διαπράξῃ καὶ ὅταν ἀκόμα τὸν παρανοῶν δεικνύοντες τὸν ὥραϊον κομμάτι.

α.χ. τὰ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοὶ
δοστέον ἔλθετε, δοστέον δοστέον,
τὸν ἀρρωστον τὸν (Γιάννη) ὥσποτε.

Τελειώσωμε τὴν παροῦσα μελέτη μας, μὲ τὸ λόγο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπικρατέστερους πατέρας τῆς ἐκκλησίας:

«Ὅτι αἰσχύνῃ, λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος, γ ο η τ ε υ τ ὲ ς π ι σ τ ε ῖ ν ; Ἀλλὰ χρῆσιμὴ ἐστὶ ἡ γυνὴ ἡ ταῦτα ἐπάδουσα καὶ οὐδὲν ἔσπον φθέγγεται ἢ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα. Διὰ τοῦτο μὲν οὖν, αὐτὴν μάλιστα μισῶ, ὅτι τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα κατακέχρηται, ὅτι λέγουσι χρῆσιμὴν εἶναι, τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιδεικνύεται, καὶ γὰρ οἱ δαίμονες τῷ τοῦ Θεοῦ ὀνόματι ἐφθέγγοντο, ἀλλ' ἦσαν, οὐδὲν ἦτον, δαίμονες!».

Ὁ Παλαιός

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Τ.

Ὅσοι ἐγγράφουν τὴν ἐλεγκτὴ κοπέλλα καὶ πρὸ ἐνός, ἔτους, θὰ τῆς ἀπένειμαν ὅσα ἐργάσια δικαίως τῆς ἀνήκουν, γιὰτι εἶνε πολὺ συμπαινεμένη, διαβάσει πολὺ, ἀσχολεῖται μὲ φιλολογικὰς μελέτας, ἀλλὰ ὅπως οἴηται θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ τὴν κατατάξῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν ἐλκυστικῶν συλλογισμῶν ἢ τῶν κομψῶν σιλουετῶν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νύνεται μὲ φορέματα ἀχρωμάτιστα, ἀδιάφορα, ποὺ δὲν ἐπιδέχονται κατὰξιν καὶ διασφρίσιν. Ὅσοι τὴν βλέπουν τώρα, ἀδυνατοῦν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἄλλοτε ἀδιάφορον καὶ ψυχρὴν φυσιογνωμίαν, τὴν ἀκρὴν σιλουέττα καὶ τὸ ντύσιμο ποὺ ἀπέδιδεν ἐντύπωση τυπικῆς στολῆς ἐσωτερικῆς μαθητρίας, στὴν περὶ κομψὴν ἐκφάνει, μιά φυσιογνωμίαν ποὺ φεγγολοῖται ἀπὸ εὐτυχία, κατὰ ματὰ γαλαζοπράσινα ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι γιὰ πρώτη φορά βλέπουν καὶ ἔχουν μιά ὥραία ἐκστασι, τὸ στόμα τῆς ἕνα μισοσυνγμένο μπουμπουκί. Ἀκόμη προχθὲς στοὺς τελευταίους ἀγῶνας τοῦ τέννις-κλουμπ μὲ φορέμα σὲ χροῖμα ρουμπινιοῦ καὶ καπέλλο στὸν ἴδιον τόνο, ἔγινε ἀφορμὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως μὲς ἀλλοκαγῆς ἀπιστεύτου, ἢ ὁποία φαίνεται οὐδ' ὀφείλεται σὲ καρδιακὴν ἱκανοποίησιν!

Ἡ Μοντάν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δύο καλλιτεχνικὰ ἐσπερίδες θ' ἀποτελέσουν τὰ κυριώτερα κοσμικὰ γεγονότα τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Ἡ πρώτη θὰ δοθῇ ὑπὲρ τοῦ Ὀμίλου τῶν Φίλων Ἀθηνῶν. Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ κ. κ. Μαρ. Μιχαλακοπούλου, Ἀγγελικῆ Ἀβέρωφ, Λίττα Βασιλείδου, Ἀνδρ. Κάρταλη, Λουκία Νεγρεπόντη, Ἑλένη Πολιτικῆ, Βενετία Σισιλιάνου, Ἑλένη Τρικοῦπη, Ν. Τσαμαδοῦ, Μάγνη Τριανταφυλλοῦ, Ἀλεξάνδρα Φραγκιοῦδακη, Ὀλγα Κροπούλου, Δις Ραφαήλ.

Τὸ πρόγραμμα συμπεριλαμβάνει Δημοτικὰ τραγούδια ὑπὸ τῆς κ. Φραγκιοῦδακη, Ἑλληνικοὺς χορούς, ἀπαγγελσίαν Δος Χαλκούσης, Ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς χορούς ὑπὸ κ. Ραιημόντ καὶ μαθητῶν τῆς, ἕνα μινωτικὸν δράμα τῆς κ. Καζαντζάκη, εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος ΔεςΜ. Μπενή Ὑάλη καὶ Εἰρ. Σακελλαρίου καὶ οἱ κ.κ. Χατζηπέτρος καὶ Ο. Κοντογιάννης, Ἰσπανικοὺς χορούς ὑπὸ τῆς κ. Ντοββίλ. Ἐπεται τραγούδι ὑπὸ τῆς κ. Μάγνης Τριανταφυλλοῦ καὶ τέλος ἐννομοτικὸν ποίημα ὅπου λαμβάνουν μέρος κ. Μάγνη Τριανταφυλλοῦ, Δις Χαλκούσης, κ. Ραιημόντ καὶ αἱ μαθητρίαι τῆς καὶ οἱ κ. κ. Οἰκονομόπουλος, Δελγηγιάννης καὶ Χατζηπέτρος.

Ἡ δευτέρα καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς εἶνε ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων. Τὸ πρόγραμμα ἐπίσης εἶνε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον συμπεριλαμβάνον μεταξὺ ἄλλων ἐθνικοὺς χορούς καὶ δύο παντομίμας τῆς ὑποκρούσει μουσικῆς. Θὰ λάβουν μέρος Δες Ἀρχοντάκης, Κεφαλά, Φαστραπούλου, Χαροκουλῆ, Ρικάκη κ.λπ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δεξίωσις εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολήν. Εἰς τὸν θαυμάσιον κήπον παρετέθη τὸ πλουσιώτατον γλυκεῖον.

Παρανευθῆσαν Πρόεδροι Ἰαπωνίας, κ. καὶ Δις Δελαπόρτα, κ. Πασατή, κ. Αἰκ. Γρ. Ζλατανόβιτς, κ. καὶ Δις Βλαστοπούλου, κ. καὶ Δις Εὐκλείδης, κ. Ζλατανόβιτς, κ. καὶ Δις Ματσαράκη, κ. Γ. Λούμα, Δις Βούρου, κ. Κομποπούλου, κ. Πίλοα, κ. Ἀτλεῦ, κ. καὶ κ.λ.

Μετὰ, ἐπιτετραμμένος τῆς Διοτίμας καὶ ἡ κ. Βάλτε, οἱ καθηγητὰὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Σωτηρίου, Κατερινόπουλος, ὁ στρατηγὸς κ. κ. Α. Χαλῆς, Α. Φραντζῆς, Κ. Ματαράκης, Η. Μακκας μετὰ τῶν κυριῶν τῶν ὁπονητῶν καὶ κ. Ν. Μακκας, κ. καὶ κ. Α. Γούβα, κ. Ἑλένη Γούβα, κ. Σ. Κοντογιάννη, κ. καὶ κ. Ι. Καυτατζόγλου, κ. καὶ κ. Α. Πετροκοκκίνο, κ. καὶ κ. Μ. Μεταξά, κ. καὶ κ. Λεοντοπούλου, κ. καὶ κ. Α. Ἀραβαντινοῦ, κ. καὶ κ. Φωστρηπούλου, κ. καὶ κ. Ραχτιβάν, Δες Νεγρεπόντη, κ. Βαυβάκη, Δες Θ. καὶ Ρ. Φραντζῆ, Δις Ἰρεν Ν. Μακκας καὶ οἱ κ. κ. Ι. Δραγαντῆς, Μ. Τριανταφυλλίδης, Σισιλιάνος, Η. Ματαράκης, Δουδῆ, Μπενάκης κ.λπ.

Ἡ δευτέρα Κυριακὴ τῶν ἱπποδρομιῶν ἐσημερίωσεν ἐξαιρετικὸν κοσμικὸν γεγονός. Τοναίτες, κομφοτάτες, σιλουέτες, ἐξορκιστὲς, ὑπερσχυροὺς φορέματα σπῶν καὶ ἀρκετὰς τουαλέτας μεταξὺ τῆς ἐστὶ πληθύνοντο μὲ μικρὰ μαντῶ ἡ κόπ.

Ἀπὸ τις κομφοτέρες ἀμφιβολίας τῆς Δος Νάδα Δελαπόρτου φέρεται κομφοτάτων μαντῶν καὶ καπέλων ψάδινη, κ. Σισμεονόγλου ὁρατοτάτη μὲ ἀνασμίλ κροῖμα, Δις Γεωργιάδης φέρεται σπῶν σὲ ἀπάχρ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

(Ανέκδοτα της ζωής του)

Πώς μπήκε ο Γαβριηλίδης στην δημοσιογραφία. — Ο έρχομός του στην Αθήνα. — Η άτημελίσια του. — Η δύναμις των έθρων του. — Μία γνώμη του Χ. Βενιζέλου. — Ο Γαβριηλίδης και το πένθος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόν Γαβριηλίδην εις την δημοσιογραφίαν μικρόν ακόμη, διακρίνας τὰ μεγάλα τάλαντά του, τὸν εἰσήγαγε στήν Κωνσταντινούπολιν ὁ μακαρίτης Χριστόφορος Σαμαρτζίδης, τὸν ὁποῖον τότε ἐλθομένησαν οἱ Ἕλληνες.

Σιγά-σιγά ὁ Γαβριηλίδης ἐκεῖ ἐβγαλε τὴ «Μεταρρύθμιση». Τὸ ἀνήσυχον ὅμως καὶ πυκνὸν πνεῦμα τοῦ Γαβριηλίδου, δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ κλεισμένο σὲς ἀπαγορεύσεις, τὰς πιέσεις, τὸ τυραννικὸν φέρεμα, τὴν ἐνοχὸν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἀληθείας, τὸ ἀφόρητον στεναγμὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δικαίον τῆς Τουρκικῆς Χαμιτικῆς τυραννίας.

Ὅλες αὐτὲς ἡ προστριβὲς καὶ ἡ πιέσεις ἐφεραν τὴν ἐκρηξίν. Ὁ Γαβριηλίδης ἐπανεστῆσεν καὶ ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν. Αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ τὸν καταδίωξαν. Τὸν κατεδίκαναν εἰς θάνατον. Μόλις ἐσώθη καταφυγὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μόλις ἦλθε στήν Ἀθήνα προσελήφθη συντάκτης εἰς τὴν τότε ἐκδομένην ἐδῶ «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων».

Τὴν προσλήψιν του εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν ὡς ἔχει ἀνεγγραφῶν αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρὸ πενήντα ἡ ἑξήντα ἐτῶν περὶ τὸν.

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν παλὰ «Ἐφημερίδα τοῦ Κορομηλά».

«Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» προσελήφθη ὁ Χ. Βιάσιος Γαβριηλίδης, τέως ἐκδιδὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν «Μεταρρύθμιση», νέος εὐπαίδευτος, δοκιμασθεὶς ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ ἀγῶνι καὶ γνώστis ἐκ πολλῶν φιλολογικῶν ἔργων του.

Τῷ εὐχόμεθα καλὴν προκοπὴν!

Μία φορά, ὅταν πρὸ ἐτῶν, πλημύριον ὁ Ἀθηναῖος τῶν Τρικάλων καὶ μὴκε μέσῃ στήν πόλιν καὶ τὰ ἔκαμε κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς θάλασσα, ἕνας Γκινασιάρχης τηλεγράφησε στὸ Ὑπουργεῖον, εἰς ἀπαίσιαν καθαρῶν καὶ κακῶς μάλιστα διατυπωμένην, ὅτι τὸ «ὕδωρ εἰσῆλθεν διδασκαλίου οἴκου» κλπ. ὅτι παρέσυρεν «ἔδρανα καὶ ἔδρας κυρίων καθηγητῶν» καὶ ἄλλα τέτοια καὶ χειρότερα.

Κατέλθης δὲ τὸ τηλεγράφημα:

«Τὶ ποιῶν;»

Ὁ Γαβριηλίδης, μόλις εἶδε τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ δημοσιονόμενον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἔγραψε:

— Τὶ ποιῶν;

Παυτέον!

Μερικὲς φορές ὁ Γαβριηλίδης, ἀποκάμων νὰ κεντρίξῃ, τὸ μαμμοειδὲς πετρί τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ τὸν ἐκπύρηνῃ, καὶ πληροῦντο πολλὰς φορές, μὲ ἀχαριστία καὶ παρεξήγησιν, καταλαμβάνοντο ἀπὸ μιᾶ ἀδυσία καὶ μιᾶ ἀπογοήτευσιν.

Τότε ἄρνε τὴν πέναν του καὶ ἔβγαλε ἔξω, ξεσκούφωτος, μὲ τὰ παντοφλοπαπούτα του, καὶ τὸ στρογγυλὸν μεγάλο πυρῶμένο του κεφάλιν, πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ πόρτῃ ἀνθρώπον, ὅπως αὐτὸς; - σὲ ὅσους δὲν τὸν ἔβλεπον.

Σὲ μιᾶ στιγμῇ τέτοιᾳ ἀπογοητεύσεως, μοῦ εἶπε:

— Ὅταν βλέπω αὐτὰ τὰ ἐκφυλα μούτρα εἰς τὸν δρόμον, σκέπτομαι γιὰ ποιὸν γράφω τὰ ἄρθρα μου, καὶ μοῦ ἐρχεται νὰ σπάσω τὴν πέννα μου, γιὰ πάντα.

Μὰ δὲν τὴν ἔπαυσε.

Τὴν ἔπαινε μὲ τὴ δύναμιν, τὴ νευρώδη φαντασίαν του, καὶ τραβοῦσε κερανοῦς ἀπάνω στὸ χαρτί, πρὸς ἀκούσεται ἀκόμα τὸ μπουμπουνησιμὸν τοῦ.

Τὸν ἐαυτὸ του δὲν τὸν περιποιεῖτο ὅλως διόλου.

Ντυνόταν τόσο ἀπλὰ καὶ ἀπρόσεκτα ὅσο καί... ἐκρίζοτανε.

Σὰν βγήκανε ἡ ξυριστικὴ μηχανή, πῆρε καὶ αὐτὸς μία γιὰ νὰ ξυρίζεται μονάχος του. Καὶ τὸν ἐβλεπε κανένας ἔπειτα μὲ βολὰς τοιχωτὲς στὸ μισοξυρισμένο πρόσωπόν του, σὰν νηπιά γεμάτα ξερὰ βόρδρα ξανθὰ, μέσα στὸ ῥόδιον πέλμας τοῦ προσώπου του.

Τὰ γράμματά του εἰδικοί μόνον, πού τὰ εἶχαν συνήθεισιν μποροῦσαν νὰ τὰ διαβάσουν. Εἶχαν καὶ τὸν Τουρκικὸν χαρακτήρα καὶ κατὰ τῆς στενογραφίας...

Καὶ γιὰ χαρτὶ μεταχειριζότανε, ὅτι χαρτὶ θὰ εὑρίσκε μικρὰ τὰ του.

Ἀποκόμματα ἐπιστολῶν, τὸ ἀπὸ μέσῃ τῶν φακέλων πού ἦσαν λευκὰ, τὸ ἄσπρο περιθώριον τῶν ἐφημερίδων.

Μέσα ὅμως ἀπὸ τὴς κακοκοιμένους ἐκείνης ταβάνες καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ξεκλῆθια καὶ τὰ χάρινα ξεφύδια, τί ἄρθρα συγχρονιστικὰ ἐβγήκανε, πού εἶχαν καὶ ἱστορικὴ ἐπίδρασιν στὴ χώρα.

Ἐνα περίφημον ἄρθρον του, τὸ «Εἰρήνη ἡμεῖς», πού ἔγραψε σὰν ἔμαθε τὸ ἐκράγην κίνημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔγραψε σὲ πᾶσι φίλοις ἐνὸς ἡμεροδελτίου πού βρέθηκε στὸ γραφεῖο του καὶ σὲ πᾶσι κληθεὶς δικαστικῆς, πού κἀποιοὶ ἀνακρίτης τοῦ ἐστειλε καλῶς τὸν γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

Ὁ Βενιζέλος, λένε, ὅτι σὰν διάβασε τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο, εἶπε:

— Ὑπάρχουν ἄρθρα πού φέρουν περισσότερο ἀποτέλεσμα ἀπὸ δύο συντάγματα στρατοῦ.

Στὴν «κλῆσιν» ἐκείνην, πού ἐγράφη τὸ ἄρθρον, ἔπρεπε καὶ ἡ λέξις «βία» προσταγῇ διὰ τῆς ὁποίας ἀπειλεῖτο, ἐάν δὲν προσήρχετο ἐγκαίρως ὁ καλούμενος.

Ὁ Γαβριηλίδης, ἔκαμε καὶ σκέψεις «ομοκοινωνικῆς».

— Γιατί, ἔλεγε, τὰ δημόσια ἔγγραφα, νὰ εἶνε πάντοτε ἀπότομα καὶ θυμωμένα, ἀγενῆ καὶ ἀσεβῆ πρὸς τὸν πολίτην.

Γιατί νὰ μὴ παρακαλοῦν, νὰ συμβουλευθῶν ἀλλὰ νὰ διατάσσον;

Ποῖον διατάσσον οἱ «χαμάλδες», τοὺς σκύλλους τῶν, ἡ τὸν πολίτην;

Γιατί νὰ ἔχουν βίαν, βιαιὰν προσαγωγὴ καὶ νὰ μὴ ἔχουν ἄγαν;

Μὲ τὸ «ἀγαν» ἐννοοῦσεν ἀνατροπὴ.

Τὸν Γαβριηλίδην τὸν διέκρινε πρὸ πάντων ἀνθρωπισμός.

Ἀνθρωπισμὸς ἀληθινός, βαθύς, λεπτός, πού πῆγαζε ἀπὸ μέσῃ του.

Ὅποιον ἐδέχετο σὲ σπῆτι του, ἡ σὲ γραφεῖο του, δὲν ἠγωνόνασε νὰ τὸν δεχθῇ ὀρθός. Μὰ ὅπου ἦσαν ἡ νέος φέρων τὰ πρῶτα ποιήματα, πλούσιος ἦταν φτωχὸς πού ἐχρτοῦσε θέσιν.

Εἶπαμε γιὰ τοὺς νέους πού τοῦ φέρνανε ποιήματα.

Ὅταν ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος, μικρὸ παιδί ἀκόμα, τοῦ πῆρε ἕνα βιβλίον πού ἐτύπωσε μὲ τὰ πρῶτα του τὰ ἔργα, ὁ Γαβριηλίδης τοῦ εἶπε.

— Νὰ οἱ νέον σήμερα, πού βγάζουν βιβλία καὶ δὲν βγάζουν... μουσικά.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν φουκίαν του τὴν εὐγένειαν.

Εἰς τὸ τραπέζιν του, ὅταν ἐκάρτε νὰ φάγῃ, δὲν ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ σερβιροῦν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς τριῆς του.

Ἐπῆμεν συγγνώμης, νὰ κἀποταῖ νὰ τρώει καὶ αὐτός.

Ἐχουν τὰ ἴδια δικαιώματα. ἔλεγε, μ' ἑμᾶς. Ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ; καὶ καθίσουν νὰ φάω.

Κ' εἶπε τὸ φαγητὸν τὰ τὰ ἐφῆρκεν εἰς τὸ τραπέζιν ἡ μηχανὴ κόπης του, ἡ Ἀνέλλα.

Ὁ Βιάσιος Γαβριηλίδης ἐργαζόμενος στὸ γραφεῖόν του, μέσα εἰς μιάν ὑδάσσαν ἐφημερίδων καὶ χειρογράφων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ἐοὐ δὲν εἶσαι βαρεῖά, μικρὴ μου, εἶπε ἡ γρη. Ὁ Στραβοχέρης εἴλερε τώρα καλὰ ποιοὶ εἶταν οἱ ξένοι τῆς Φρέας, ἀλλὰ αὐτὴ εἶχε ἀναφέρει μόνον δύο, ἐνῶ αὐτοὶ εἶταν τρεῖς.

Καὶ πράγματι, τώρα πού εἶχε συνειδήσει πὰ στὸ μισόφωτο, εἶχε πεισθεῖ ὅτι αὐτὸ πού εἶταν ἀπάνω στὸ μνημεῖο δὲν εἶταν ἀνάλμα ἀλλὰ πτώμα.

Ἡ γρη γύρισε σὲ λίγο καὶ ἀπὸ τὸ τρίτον ταξίδι. Τότε ἐπῆρε τὸ φανάρι καὶ πλησίασε τὸ τετράγωνον μνημεῖο, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ γιὰ πρώτη φορὰ φωτίστηκε καθαρά.

Ὁ Στέφανος ἀμέσως πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκην του. Εἶδε διὰ τὸ πῶμα αὐτὸ εἶταν ἐνὸς γέροντος πού θὰ εἶχε πεθάνει πρὸ ἑβδομάδων γιὰτι εἶδε καὶ σημεῖα ἀποσυνθέρσεως.

Ἡ Φρέα ὅσοστον τὸν κοιτοῦσε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἐφαρὰ ἡ Φρέα ἔβαλε τὸ χέρι της κατ' ἀπ' τὸ κεφάλιν τοῦ πῶματος. Ὁ Στέφανος ἀκούσε τότε ἕνα μεταλλικὸν κρότον καὶ εἶδε νὰ πευτεῖται ἀπὸ τὴ μπροστινὴν πλευρὰ τοῦ μνημεῖου αὐτοῦ, σὰ νὰ τὸ ἐπάρχετο κάποιον ἐλατήριο, ἕνα πλατὺ καὶ βαθὺ κιβώτιο, τὸ ὁποῖον εἶταν ἐπαρκομένο στὸ κενότοριον σὰ συστάρι.

Ἡ Φρέα ἔχασε τότε τὰ χέρια της μέσα καὶ ἄρχισε νὰ σκαλίζει, φωνάζοντας σὰν παιδί πού παίζει, ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαργαριτάρια, ἱαφείρια, διαμάντια, καὶ κομμάτια ἀπὸ μάλια καὶ ἄσημι.

Αὐτὲς εἶταν οἱ οἰκονομίες τοῦ ἐργατικοῦ Βοινδινίου.

Ἄν ὁ Στραβοχέρης δὲν ἔπεσε σὰν ἀερόλιθος ἀπάνω στὸ θησαυρὸ, σ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσουμε. Εἶταν τόσο καταπληκτικὴ ἡ ἐντύπωσις του ὅστε τοῦ παράλυσαν ἀμέσως ὅλες οἱ αἰσθήσεις.

Ἄφαρνα ἰκοῦντο κρότος στήν ἐξορτα καὶ ἡ Φρέα ἐσπευσε νὰ σπρώξῃ πάλιν τὸ κιβώτιον στὴ θέσιν του.

Ὅσο ὅμως μ' ἂν βιάζετο ἡ μάγισσα νὰ πᾶν νὰ βρεθῇ στὸ γυμνασίον αὐτὸ ἐπισκέπτη πού, καθὼς φαινόταν, δὲν ἐπερίμενε δὲν τὸ κοινοῦσε ἀπὸ καὶ πρὶν ἀνεβᾶσαι καὶ πάλιν τὸν κινεῖτο αὐτὸ τοῖχο πού ἐκρύβε τὸ μυστικὸν δωμάτιον.

Ἡ φρόνιμη αὐτὴ προφύλαξι ἔκαμε τὸ Στραβοχέρην νὰ χαμογελάσῃ.

Ἐπὶ ὁ ἐπισκέπτης χτυποῦσε ἀνυπομονώντας.

— Ἀνοίγετε! ἀκούγονταν ἡ φωνὴ του. Ἐγὼ εἶμαι, κυρία Φρέα! ἐγὼ σοῦ λέω, ὁ Ἰωάννης Φαβρίκιος, καὶ μοῦ φαίνεται ἐκπληκτικὸν, γιὰ νὰ μὴ μεταχειριστῶ καμμιὰ λέξιν πρὸς βαρεῖά, ν' ἀφήνετε νὰ περιμένῃ ἐξοχὸς ὅρα ἕνας ἀνθρώπος τῆς μορφῆσεώς μου καὶ τῆς ἀξίας μου!

Τὸ λογισμὸν αὐτὸ πού ἄρχισε ἀπέβη τελειώσε στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπαιτοῦ. Ἡ Φρέα ὀδήγησε τὸν ἐπισκέπτην, ζήτησας του συγγνώμην πού τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ, κοντὰ στὸ κρεββάτι της. Σήκωσε τὰ παραπετάσματα του καὶ τοῦ εἶδει ἄπλωμένα ἐκεῖ, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, τὰ δύο πτώματα.

Πρέπει νὰ μανθάνετε βέβαια ὅτι ἡ Φρέα, κοντὰ σὲς τὸς ἄλλες τῆς δουλειῆς, ἔδωκε καὶ πτώματα καὶ τὰ πούλοσε στοὺς χειρουργοὺς γιὰ νὰ σπουδάζουν ἀνατομία.

Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς εἶταν καὶ ὁ κύριος Ἰωάννης Φαβρίκιος, (ὁ ὁποῖος λεγόταν ἀπλοῦστατα Γιάννης Φαβέρι, ἀλλὰ, κατὰ τὴ συνήθειαν τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχε ἐκλατινίσαι τὸ ὄνομα του). Ὁ κ. Φαβρίκιος, μὲ τὸ νέο του ὄνομα, κέρδιζε σημαντικὰ ποσά. Ἐγὼ μὲ τὸ παλὸν δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βγάλει οὐτὲ τὸ μᾶτι μιάς πέρδικας.

Ὑστερα ἀπὸ ζωντὴ συζήτησιν ὁ γιατρὸς καὶ ἡ μάγισσα συμφώνησαν γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματος. Τότε ἐκεῖνος φώναξε τὸ βοηθὸν του πού στεκόταν ἀπὸ τὸ φυλάγοντας τὰ ἄλογα. Ἐχῶσαν καὶ τὰ δύο πτώματα μέσα σὲ σάκκους ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα καὶ, τέλος, οἱ δύο ζωντανοὶ ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους τοὺς δύο πεθαμένους.

Ἡ μάγισσα, ὅταν ἔμεινε μονάχη τῆς γδύθηκε καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ στὸ ἴδιον κρεββάτι ὅπου ἦσαν ἀκόμα ἀποτυπωμένα τὰ ἀχνὰ τῶν δύο πτωμάτων. Σὲ λίγο κοιμήθηκε μακάρια.

Ὁ Στραβοχέρης πού ἐντομεταξὺ παρακολουθοῦσε ὅλες τῆς κινήσεις της, αἶμα βεβαιώθηκε ὅτι ἡ γρη κοιμάται, τράβηξε σφύροντας πρὸς τὸν τοῖχον μὲ τὰ καρπία καὶ ἔπρεπε ἐκεῖνο πού εἶχε δεῖ νὰ πιέζει προηγουμένως καὶ ἡ Φρέα.

Ὁ τοῖχος ἀμέσως χαμήλωσε.

Τὸ φεγγάρι ἐφῆγγε ἄρκετὰ μέσῃ ἀπ' τῆς τριῆς τῆς κάμαρης.

Τρέμοντας ὁ Στραβοχέρης μπῆκε μέσα στὸ μυστικὸν δωμάτιον.

μάτιον καὶ ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μνημεῖον. Ἐκεῖ μὲ τὰ μάλια σηκωμένα καὶ τρέμοντας, στάθηκε μπροστὰ στὸ πῶμα.

Πῶς ἐτόλμησε καὶ ἔχωσε τὸ χέρι του, καθὼς εἶχε δὴ νὰ κάνει καὶ ἡ Φρέα, κατ' ἀπὸ τὸ σάπιον λαμπρὸν τοῦ πῶματος ἐκείνου εἶνε θαῦμα.

Μὰ ἐγὼ περιμένε νὰ δῇ νὰ παρουσιάζεται τὸ κιβώτιον μὲ τοὺς θησαυροὺς, κρῶς ἰδρύτας τὸν περιέλουσε.

Τὸ πῶμα σιγά-σιγά σηκώθηκε καὶ ἀνακάθησε καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸ Στραβοχέρην τὰ κοιλώματα τῶν ματιῶν του ὅπου φοιτᾶσαν πὰ τὰ σκουλήκια. Σάλεψε τὸ σπῆνι του καὶ ἐτέντωσε τὸ χέρι του.

Ὁ Στραβοχέρης παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῇ, ἡ φωνὴ του σβύστηκε στὸ λαρυγγί του, καὶ ἀμέσως σὰν ἀστρατὴ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δώματι, κατέβηκε τὴ σκάλα, πέρασε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Φρέας καὶ ἐξῆλθε ἔξω.

Ἡ μάγισσα ἐξήντησε ἀπὸ τὸ θόρυβον... Τὶ δῖστρο, εἶπε, πάλιν ἄρχισε ἡ μπόρα. Καὶ γέρνοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ ἀποκοιμήθηκε πάλιν.

VII

Πῶς ὁ Φλορεστάν εἶδε μιὰ γωνιά τοῦ Παραδείσου

Τρεῖς βδομάδες εἶχαν περάσει ἀπ' ὅπου ὁ Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ κατοικοῦσε στὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς. Βρισκόταν πὰ σὲς ἀρχὰς τῆς ἀναρρώσεώς του.

Βρισκόταν στήν περίοδον τῶν εὐεργετικῶν ἀναπαύσεων καὶ τῶν ἐπανορθωτικῶν ὕπνων, ἡ ὁποία ὅμως εἶνε καὶ ἐπικίνδυνον. Ἀλλὰ ὁ Βοινδινὸς ἀγρυπνοῦσε, ὁ Βοινδινὸς περιέβαλε τὸν ὑποκόμιον ὅπως περιποιοῦνται τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ, καὶ καίροφλα-κτοῦσε πάντοτε τὸν καιρὸ κατὰ τὸν ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὸ μυστηριώδες ἔργο του.

Ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἄργησε νάρθῃ.

Ἐνα πρῶτὸ ὑποκόμιον βρῆκε κρεμασμένο στὸ κρεββάτι του ἕνα καινούργιο νυχτικόν. Ἀπὸ τὸ φόρεσε δοκίμασε σιγά σιγά νὰ στηριχθῇ στὰ πόδια του.

Ἐπειτα ἔκανε τὸ γυμνὸ τοῦ δωματίου στηριζόμενος στὸ μπράτσον τοῦ Βοινδινίου καὶ κατόπιν ἀκουμπώντας σ' ἕνα μασοῦνι.

Ἐπιτέλους ἦρθε καὶ ἡ μέρα πού μπόρεσε νὰ φάει καὶ ἐκτός ἀπὸ τὰ φάρμακα. Ὅταν ἔφρασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ὁ ὑποκόμιον, μπό-ρῳσε πὰ νὰ πῇ ὅτι εἶνε ἐκτός κινδύνου.

Στὸ πρόσωπόν του, πού εἶχε ἀδυνατίσει πολλὸν, ἄρχισε νὰ φαίνεται κάποιον κοκκινάδα.

Τότε ὁ Βοινδινὸς ἐσπεύδοντας ἀπὸ τὴ συντροφία τοῦ ὑποκόμι-τος συνέχισε μὲ λύσσα τῆς ἀνακαμψῆς του.

Ὅσοστον ὅμως κόντασε νὰ τελειώσῃ τὴν ἀποστολὴν του, νὰ πληρωθῇ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ ἐναντιωθῇ ποτέ, χω-ρίς ν' ἀκαλύψῃ τίποτε.

Ἄν καὶ τὸ ἐρεθισμὸν διὰ τὸ πρὸς δάχτυλον ἀπὸ τὴ στέγη ὡς τὰ θεμέλια, ἐν τούτοις αὐτὸ εἶχε κρατήσῃ τὸ μυστικὸν του.

Αὐτὸ ντρεπόμαζε τὸ Βοινδινίον.

Γιὰ ἑκατοστὴν φορὰ ἔφαγε πάλιν στὸ ὑπόγειον.

Ὅσο γιὰ τὸν ὑποκόμιον δὲν ἔνιχνυσε καὶ πολλὰ γιὰ τῆς ἀπου-σίας τοῦ νοσοκόμου του. Μάλιστα τῆς εὗρισκε πολλὰ φυσικὰ.

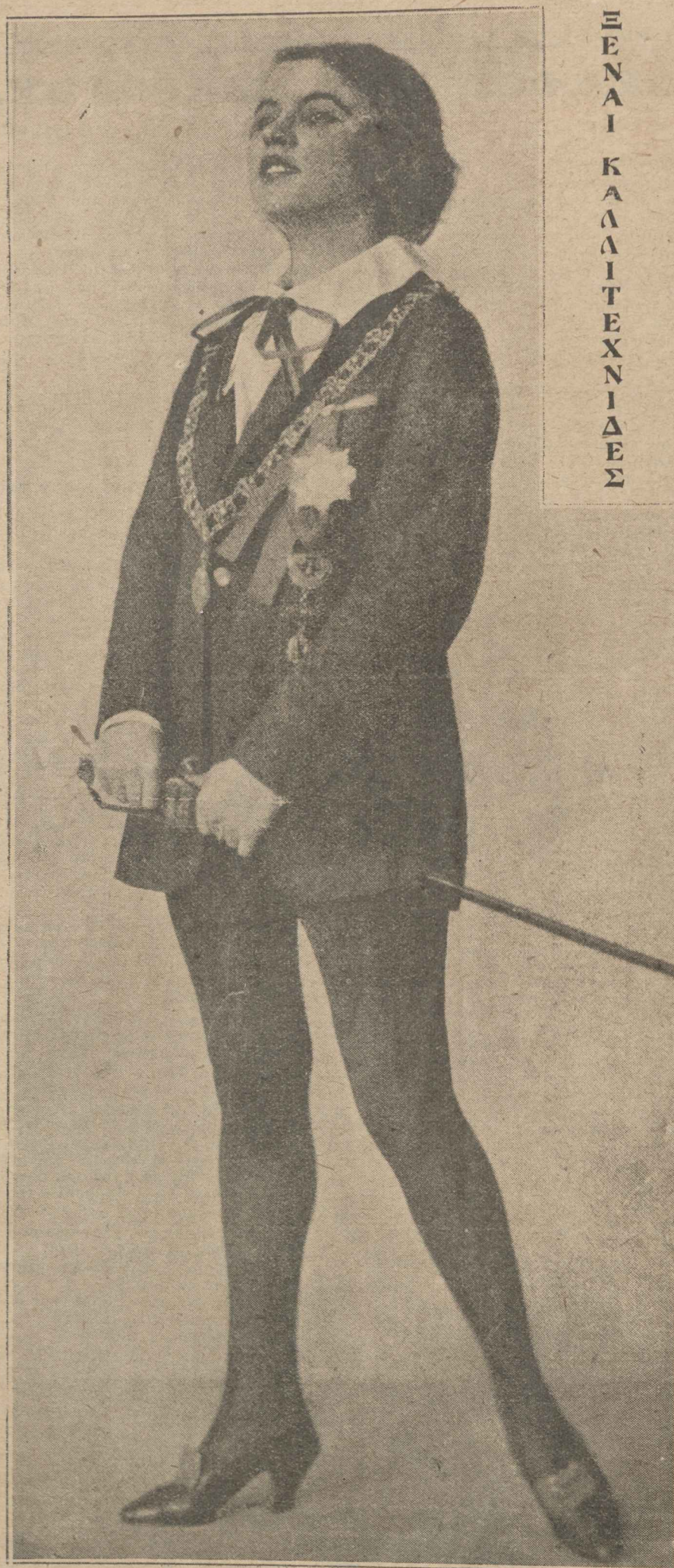
Ὡς τόσο ἐνῶ ὁ Βοινδινὸς βρισκόταν στὸ ὑπόγειον, αὐτὸς ἔσνα-χωρήθηκε μόνος του καὶ ἄρχισε νὰ χαμοποιεῖται.

Τὶ νὰ κάνει; Ἀπὸ τὸ παράθυρον πού ἀνοίγει πρὸς τὸ περίφραγτον τῶν Βοιναδινίων δὲν ἐβλεπε τίποτε τὸ διασκεδαστικόν. Βλέποντας τὸ ἄλλο παράθυρον πού, κατὰ παραγγελίαν τῆς Μαγδαληνῆς, τὸ εἶχε φράξῃ ὁ Βοινδινὸς, ἀναρωτιόταν γιὰ ποῖον λόγον νὰ τὸ κλείδουν.

Ἐκρίνῃ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴν, λαχανιασμένος καὶ σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του, μπῆκε ὁ Βοινδινὸς μέσα.

Ἐ λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ρώτησε ὁ Φλορεστάν, γιὰτι τὰχα κλείσατε αὐτὸ τὸ παράθυρον;

Γιὰ νὰ μὴ γίνῃται ῥέ

ΕΝΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

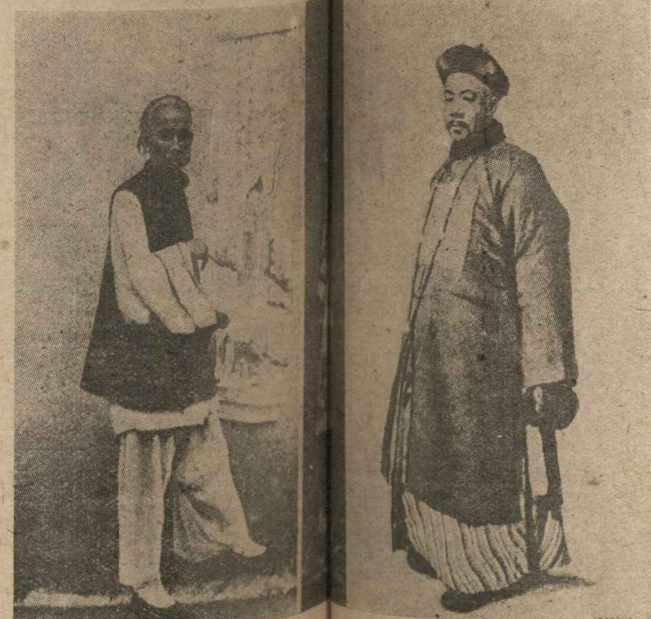
Ἐ νεαρά καὶ περικαλλεστάτη Γερμανὶς ἡθοποιὸς Μαργαρίτα Κόπκε, τοῦ Αυτοκρατορικοῦ Θεάτρου τοῦ Βερολίνου, εἰς ἓνα ἀνδρικὸν ρόλον εἰς τὸν ὅποιον εἶνε ἀφθαστος.

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Ὁ νέος Βασιλεὺς τοῦ Σιάμ Προχόμ, ὁρῶν τὸν ραντίζεντάς τὴν μετὰ τὸ ἅγιον ὕδωρ, τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ Μέγας Αὐλάρχης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΚΙΝΑΝ

ΤΡΕΙΣ ΤΥΠΟΙ ΚΙΝΕΖΩΝ. - Κινέζος καλλιτέχνης, Κινέζος κοστούμι, Κινέζος ἱερεὺς.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ γοητευτικὴ καὶ Μάιντυ Κρίστιανς, ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ εἰς τὸ νέον κινηματογραφικὸν ἔργον «Ἐνα Βάλερ».

Ἀγγλίδες ἀριστοκράτιδες ἐτοιμαζόμεναι νὰ πάρουν τὸ λουτρόν των...

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΛΥΣΣΑΞΕ

ΤΟΥ ΗENRI LAVEDAN

— Δεν μπαίνετε μέσα ; ρώτησα, τὸν Παῦλον Ντυρέν σὺν φθάσαμε μπροστὰ στὴν ἔκθεσι τῶν σκυλιῶν.
— Σὰς εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε, δὲν ἔχω καιρὸ.
— Δὲν σὰς διασκεδάζει ἡ ἔκθεσι ;
— Ὅχι μὰ τὴν πίστι μου ! καὶ ἔφυγε γρήγορα.

Ἐμείνα μονάχος μὲ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Μπερνάρ, ἕνα παλιὸ μου φίλο. Μὲ πῆρε μπράτσο καὶ μῆλκαμε στὴν ἔκθεσι, ὅπου ἦταν πολὺς κόσμος καὶ θαύμαζε τὰ μεγάλα κοπάδια τῶν σκυλιῶν τοῦ κυνηγιοῦ ποῦσαν κλειόμενα μέσα σὲ ὁμορφες κλουβές. Φωνάζανε δυνατὰ τὰ ὀνόματα τῶν σκυλιῶν, διηγούντο τὰ κατορθώματα τῶν λαγωνικῶν, ἄλλοι παίζανε τρομπέτες καὶ πολλὲς γυναῖκες τὰ χαϊδεύανε.

— Δὲν μοῦ λές, ρώτησα τὸν φίλο μου, γιατί ὁ Ντυρέν δὲν θέλπει νὰ μὴ μέσα ; Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε σὰ καλὰ του !
— Ὁ φίλος μου ντὲ Μπερνάρ ἀπάντησε σαφῶς :

— Ἐχεις λάθος. Ὁ Ντυρέν ἔχει δικίον νὰ μὴ μᾶς συνδεῖται στὴν ἔκθεσι τῶν σκυλιῶν καὶ σὲ βερσιὼ πὼς σὺν θέσι του κι' ἐγὼ θάκανε τὸ ἴδιο.

— Φαίνεται, εἶπα, πὼς κανένα σκυλὶ θάνα ἀνακατεμένο σὺν ζωῇ του !

— Ναί, ἔτσι εἶνε ἀκριβῶς. Τοῦ ἔχει συμβεῖ μὴ παρὰδοξη καὶ τρομερὴ ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα ἀμέσως. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ὁ Ντυρέν κατοικοῦσε στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν ἐρχότανε σὺν Παρίσι, παρὰ σπάνια, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ πᾶρ σὺν θέσῃ τὴν γυναῖκα του, τὴ νόστιμη μικροῦλα κυρία Ντιρέν. Ὑστερὰ σὺν βαρυνόμενος ἔκρινε νὰ γυρῇ σὺν μαγαζιῇ τοῦ Παρισιῶν, γυρίζανε πάλι σὺν Βαντίε, ἔκει ποῦσαν τὸ χεῖμα τους.

Ἐίχαν πραγματικὰ ἕνα λαμπρὸ χεῖμα, μ' ἕνα παλατάκι μέσα, μεγάλο πάρκο, κῆπο καὶ λίμνη μὲ φράξι. Πολλὲς φορὲς ἔμεινα ἔκει καὶ μὲ περιποιοῦνταν μὲ τὴν καρδιά του.

Ἡ ὥρς περνοῦσαν ὥρασια, τὴ μέρα περπατοῦσαν σὺν δόξῃ καβάλλα ἢ μὲ τ' ἀμάξι, τὸ βράδι διαβάζανε ἢ χαρτοπαίζανε, ἢ ὁ ἡ κυρία Ντυρέν τραγουδοῦσε, παίζοντας πιάνο.

Ἐίχανε καλοὺς γείτονες, καλοὺς ὑπηρέτες, θαυμάσια τοπεῖα, λαμπρὰ φαγητὰ καὶ παλὰ χροασί, καὶ ὁ καὶ ρὸς περνοῦσε εὐχάριστα. Απομόνισα νὰ σὰς πῶ, πὼς σὺν σπῆτι εἶχαν κ' ἕνα μεγάλο γκρίζο σκυλὶ ποῦ τὸ λέγανε Σουλτάνο, πολὺ ἀφοσιωμένο σὺν κυρία Ντυρέν. Τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ...

Πρὸ πέντε ἀκριβῶς ἔτων, ὅπως σὰς εἶπα, μὲ προσκαλεῖσαν τὸ καλοκαίρι νὰ πᾶω νὰ τοὺς κᾶνω συντροφιά δέκα πέντε μέρες. Ἐπτάσα ἔκει τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ὁ Ντυρέν μὲ δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω δεξιά σὺν γυναῖκα του.

Ἐκείνι τὸ βράδι θυμοῦμαι, ἡ κυρία ἦταν πολὺ προκλητικὴ. Φοροῦσε μὴ φορεσιὰ μὲ ἀσπρὲς δαντέλλες καὶ μεγάλο ντεκολτέ. Σὰς βερσιὼ πὼς μετέδιδε μὴ μαγνητικὴ χάρι σὺν ἀντικείμενα ποῦσαν γύρω της καὶ σὺν πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλοῦσε ! Στὰ πόδια της, ἀνάμεσα σὺν καρέκλα της καὶ τὴ δική μου, ἦταν ξαπλωμένος ὁ Σουλτάνος. Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοῦδωκα ἕνα ξεροκόμμα καὶ ἀφροῦ τόφαγε μὴ ἐγλύψε τὰ δάχτυλα πολλὰς φορὲς.

Ἡ κυρία Ντυρέν κύταζε διαρκῶς ἕνα νέο μελαχροινὸ, ποῦ καθότανε σὺν ἄλλο μέρος τοῦ τραπέζου. Ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος σὺν ἑπαυλὶ καὶ σὲ μὴ στιγμὴ τοῦπε παρακαλεσθῆ :
— Πότε, κύριε ντὲ Μορινιὰν, θὰ κᾶμης τὸν Σουλτάνο νὰ σ' ἀγαπήσῃ ;

Μόλις ἀκούσε τ' ὄνομά του ὁ σκύλος ἐγάρησε ὑπόκωφα. Ὅλοι γελῶσανε καὶ ὁ Ντυρέν μοῦ ἐξήγησε ἀμέσως τί συνέβαινε.

— Εἶνε μὴ ἀληθινὴ κωμωδία, μοῦ εἶπε. Εἶνε ἕνας μῆνας τώρα ποῖνε ἐδῶ ὁ ντὲ Μορινιὰν καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποφῇ, τὸν ἔχει σὺν σωματῇ ! Ἀνα ἀκούσῃ τ' ὄνομα Μορινιὰν, ἀρχίζει νὰ μουγκρίζῃ. Τώρα θὰ ὀντε.

Ὁ γέρος γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἀρχισε σιγά-σιγὰ νὰ λέρ :
« Μὴ φορᾷ ἦταν ἕνα σκυλὶ... » Ἀμέσως τὸ ζῶο ἀρχισε νὰ γαυγίζει καὶ ἀναγκάστηκε ἡ κυρία του νὰ τὸ κᾶμ νὰ σωπῇ μὲ πλὸν κόπο. Δὲν δόσανε ὅμως μεγάλη σημασία σὺν ἐπεισοδίῳ αὐτὸ καὶ τὸ γέμια τελείωσε ἡ συζήτηση.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω γιὰ ποῖα αἰτία, ὑποπτεύθηκα αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητ ἐχθρὰ τοῦ σκύλου πρὸς τὸν νέον. Ἐίνα ἀξάρνα πολὺ οκεπτικός. Μυρίστηκα σ' αὐτὴ τὴν ἐχθρὰ κάποιον μουσῆ-ριο, κάποιον μουσικὸ δῶμα ! Γιατί αὐτὸ τὸ ζῶον ποῦ δὲν ἦταν

διόλου ἄγριο καὶ φερνόμενος καλὰ σὲ ὄλους, γιατί κύταζε τὰ κατὰ ντὲ Μορινιὰν μὲ ἄγρια μάτια, σποφρῶνοντας τὴ μοῖρα του καὶ δείχνοντας τὰ δόντια του ; Αὐτὸ δὲν ἦταν φυσικὸ, καὶ ἀποφάσιμα νὰ προσέξω γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ αὐτοῦ τῆς ἄγριας ἐχθρας.

Ὑστερὰ ἀπ' τὸ δείπνο κουβέντιασα τρία τέταρτα τῆς ὥρας μόνος μὲ τὸν ντὲ Μορινιὰν. Μιλήσαμε γιὰ γυναῖκες καὶ σιγὰ σιγὰ κουβέντια σὺν κουβέντια, φθάσαμε καὶ σὺν κυρία Ντυρέν. Ἐξεφράσθη μὲ πολλὴ ζέση γιὰ τὴν ὁμορφί της μὴ ὁ Μορινιὰν μὲ διέκοψε λέγοντας :

— Εἶνε τιμὴ γυναῖκα, δὲν πρέπει νὰ τὴν κορτεζέται κανεὶς πολὺ στενά, γιατί θὰ τὴν κάμῃς ὑποδοχῇ !

Δὲν ἀπάντησα τίποτε. Πῆραμε τὸ τοῖ καὶ πῆγαμε νὰ κοιμηθῶμε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, σὺν πῶγεμα, ἔμαθα πὼς ὁ Σουλτάνος εἶχε δαγκώσει πολὺ ἐλαφρὰ τὸν ντὲ Μορινιὰν καὶ δὲν ὁ Ντυρέν γιὰ νὰ μὴ πᾶρ χειρότερα ὁ φίλος του, διόταξε νὰ δέσουνε μὲ ἀλυσίδες τὸ σκυλὶ καὶ νὰ τὸν κλείσουν κάπου. Σχολιάσαμε αὐτὴ τὴν ἐφοδο τοῦ ζῶου, καὶ ὁ γέρος ποῦ διασκεδάζε βλέποντας τὴς φιλικὲς προφυλάξεις τοῦ Ντυρέν, μᾶς εἶπεν ἀστενόμενος πὼς θὰ γύρῃ ἀμέσως γιατί δὲν βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ ! Μάλιστα παρεκάλεσε νὰ μὴ λῶσουν τὸ σκυλὶ ποῦ σὺν φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀκούμ εἶπε πὼς θὰ μετοκίση σὺν κισκί, ὁ ἄλλῃ συνοικία χαρὶς τὸν δόξῃ τὴν νέαν του διέ-θυνοῖν του !..

Ἐνῶ αὐτὸς μιλοῦσε ἔτσι μὲ ἀταραξία, σὺν ἕνας ἀνάλαος ὁμορφιῶν, παρατήρησα ἕνα κρυφὸ χαμόγελο σὺν πρόσωπῳ τῆς κυρίας Ντυρέν. ἕνα χαμόγελο μὴς γυναῖκας ποῦ φαίνεται διαφραμένη καὶ πολὺ ὑποπλῆ !

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι πῆγαμε σὺς κᾶμαρὲς μας νὰ τελειώσω-με τὴν ἀλληλογραφία μας. Ἡ ζέση ἦταν ἀνυπόφορη, ἡ γῆ, τὰ φυτὰ, τὰ ποσὶα ὑπόφεραν.

Ἀξάρνα μέσα σὺν ἀποπνευτικὴ ζέση καὶ σὺν ἡχοῖ ἀκουστικῶν φωνῶν ἀπελπιστικῶς σὺν κᾶτω πά-τωμα ὅχι μακριὰ ἀπ' τὴν κᾶμαρὰ μου. Ἐτρεξα δὸς μποροῦσα γρήγορα κι' ὅτι ντὲλος κατέβηκα ἕνα τρομα-χτικὸ θέαμα παρουσιάστηκε σὺν μά-τια μου ποῦ δὲν θὰ τὸ ἐξέκωσ ὁ ἄν-θρωπος τὴ ζωῇ. Τὸν ντὲ Μορινιὰν ποῦ-σαν κᾶτω πευμένους κρατοῦσαν μ' ὁ-λὴ τὴ δυνάμει τους σὺν ὑπερτέρας ποῦ τρέζανε σὺν τὸν ἀκούσανε νὰ σὺρ-λιάζῃ σὺν δαιμονισμένους ζιγῶντας νὰ ξεφύγῃ !

Ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ποῦ ἐβρίξα εἶδα πὼς ἦταν λυσοσμένοι ! Ἐ-νας ἀφρὸς ἀσπρὸς, κυρινῶς σὺν σασπινάδα, ἔβριγε ἀπ' τὸ χεῖλ του. Τὸ σῶμα ὁρθώθηκε γρήγο-ρὰ σὺν εἶχε βγῇ ἡ σασοῦλα του, καὶ τὰ κόκκινα ἀπλανῇ μάτια του βγα-λὶ τὸν ! Ὅλοι τὸν κυττάζανε μὲ φόβη !

Ἐνῶ οἱ ὑπὲρες κρεμασμένοι τὸν κρατοῦσαν μ' ὁλὴ τὴ δυνάμει τους, ἔκεινος ποῦ ἡ δυνάμεις του εἶχαν δεκαπλασιασθῇ, τοὺς τῖναξε δυνατὰ καὶ τοὺς κᾶλαγε πᾶνω σὺν ἑπῖπλά.

Ἀξάρνα ἀρχισε νὰ βρίζῃ τὴν κυρία Ντυρέν μὲ κατὰρες καὶ βίλας τῆς λυσοσμένου, καὶ τέλος ἐξεστῶσε ὁλὴ τὴν φοιχτὴ δλῆθεια ποῦκα μαντέφει ! Θυμᾶμαι τὰ λόγια του.

— Ἀ ! Ἀ ! σὺρλιάζε... Εἶμαι λυσοσμένος, φεγγάτε νὰ μὴ σὰς δαγκῶω καὶ φεγγάτε ὅλοι γιατί δαγκᾶνω !... Σπᾶλμα δικὸ σου, ὁμορφί μου κ. Ντυρέν, εἶνε. Τὸ σκυλὶ σου ζήλεσε, γιατί μ' ἀγαποῦσε !... καὶ μὲ δάγκωσε καὶ λῦσσαζα !... Ποῖναι τὸ σκυλὶ σου νὰ τὸ σκοτώσω, ὁ Σοι λέάνος σου, τὸ βρωμζῶο σου, ἀγάπη μου !...

Ὁ Ντυρέν ἔφυγε μιστρέλλος, σὺν ἀκούσε τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι, τὴ φοιχτὴ αὐτὴ ἀτιμία ἡ γυναῖκα του ἀγοστή-μισε καὶ ἀναγκαστήκαε νὰ δέσουνε τὸν Μορινιὰν καὶ νὰ τοῦ βάλουμε ρίμωτρο σὺν σῶμα. Μετὰ σαράντα ὁρὰ ὥρς πέσανε ὁ δυστυχισμένος μὲ φοιχτὸς οπασμός. Τὸν Σουλτάνο τὸν σκοτώσανε καὶ πούλησαν τὴν ἐπαυλὶ τους...

Χάρης σὺν διακριτικὸς καὶ τιμῶνς ὑπηρετίας, τὸ σκάνδαλο αὐτὸ, τὸ δῶμα αὐτὸ δὲν μαθεύτηκε σὺν κόσμο. Ἀπὸ τότε ὁ Ντυρέν δὲν ἀγαπᾷ τὸ σκυλὶ.

— Καὶ πὼς ὁ δυστυχισμένος Ντυρέν μένει ἀκόμα μὴ μὲ τὴν γυναῖκα του ; ρώτησα ἐγὼ.

— Γιὰ νὰ μὴ μᾶρ τίποτα ὁ κόσμος, φίλε μου... Κατ' ὁ-νάχνην...

Henri Lavedan

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Τὸν κρατοῦσαν μ' ὁλὴ τους τὴ δυνάμει τοῦ ὑπερτέρας

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Τὸ τρομερότερο, τὸ αἰμοβορότερο, τὸ σκληρότερο, τὸ πο-νυρότερο ζῷο. Ἡ περίοδος τῶν ἐρώτων της. Οἱ κίν-δυνοὶ τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἐρωμένη ποῦ τρώει τὸν ἐραστὴν της. Πὼς πιανε τὰ θύματα της. Πὼς τὰ σαβανώνει καὶ πὼς τοὺς πιπιλίζει τὸ αἷμα. Ἐνα μικροσκοπικὸ τέρας κλπ.

Γνωρίζουν, ἄραγε, οἱ ἄνθρωποι, ὅτι μέσα σὺν σπῆτι των συζεῖται μὴς των καὶ συγκατοικεῖ καὶ τὸ πειδ ἐρωτικὸ, ἀλλὰ καὶ πειδ ἄγριο καὶ αἰμοβόρο θηρίο, ποῦ ἔπλασε ἡ δημιουργία !...

Ποῖ ;
Ποῖ εἶνε ἐκεῖνο τὸ θηρίο, ποῦ ἔχει τὰ τόσα μεγάλα αὐτὰ ἐν-στικὰ καὶ τὰ τόσο θηριώδη, ποῦ εἶνε πειδ αἰμοβόρο ἀπὸ τὴν τίγρη καὶ πειδ στοργικὸ ἀπὸ μὴ πολλὴ καλὴμητέρα ;

Τὸ πειδ μικρὸ καὶ τὸ πειδ ἐλάχιστο. — Ἡ ἀράχνη !..
Καὶ πρῶτα, καθὼς ἔχει πειδ ἀποδειχθεῖ ἐπιστημονικὰ, οἱ ἐρω-τες τῆς ἀράχνης, δὲν εἶνε ἐρωτες ἀλλὰ μανία καὶ λύσσα καὶ πάθος ἐρωτικὸ, ἀπερίγραπτο, τόσο τυφλὸ πάθος, ποῦ ἡ ἀρσενικὴ ἀράχνη, ἀφῆται καὶ τὸν θάνατον χάριν αὐτοῦ.

Ἡ θέσις, σὺν περιστάσι αὐτῇ, τῆς ἀρσενικῆς ἀράχνης, εἶνε ἀβόλητη.
Τὸ ἀρσενικὸ εἶνε πολὺ πειδ μικρόσωμο καὶ ἀδύνατο ἀπὸ τὴν θη-λύκῃ, ποῦ εἶνε μὴ δράκαινα ἀληθινή, γιγαντοσώματος καὶ θηριώδους. Γιὰ τὴν πλησίον τὸ ἀρσενικὸ πρέπει ν' ἀναπτύξῃ ἑκτακτὸ ἐπιτηδεύματα καὶ τόλμη. Ἀλλοιμονὸ τοῦ δέ, ἂν δὲν τὸ καταφέρῃ. Πρέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ μὲ τρόπο, καὶ ν' ἀναπτύξῃ ἐπιθετικότητα ὅστε νὰ πηδῇ καὶ νὰ γαντζωθῇ ἀπάνω σὺν πλατείᾳ τῆς ῥάχης συμπαυμένου ἐκεῖ ἔτσι ποῦ νὰ μὴ μπορεῖ ἡ δράκαινα συζυγὸς του, νὰ τὸ φτάσῃ. Ἀν τὸν φτάσῃ, πᾶει πειδ, τὸν ἔφαγε !

Ἐπίσης, ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ πηδῇ πάλι θὰ τὸ φάῃ.
Ὑσπῶς, ἂν τὸ ἐπιτύχῃ πονθενὰ ἐκεῖ κοντὰ θὰ τὸ καταβροχ-θῇ.

Τὴν ὅμως εἶνε ἡ ὁρμή τοῦ πάθους τοῦ ἀρσενικοῦ ποῦ δὲν τὸ ἀνακαταίξει κανένας κίνδυνος. Πηδάει ἐπὶ τοῦ θηλικοῦ κινδυνεύον-τας νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του καὶ δὲν φεύγει ἀπὸ κεῖ ἂν δὲν φρον-τίσῃ γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ εἵδους.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνον αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι ποῦ ἀπειλοῦν τὴν ἀρ-σενικὴ ἀράχνη τὴν περίοδο τῶν ἐρώτων. Γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν θηλικὴν πρέπει νὰ πολεμήσῃ προηγουμένως μὲ ὅλες τὴς ἄλλες ἀρσενικὲς ποῦ ἐνδιαφερόνται γι' αὐτὴ. Ἐτσι γίνεται μὴ σωστὴ μάχη, ἕνα ἀ-γριο αἰματοκύλισμα χάριν τῆς θηλικῆς. Τέλος ὁ νικητὴς, αἱματο-βρεκτός βαδίζει πρὸς τὴν ἀγαπημένην του. Δὲν ἀπολαμβάνει ὅμως τὸν ἔρωτα τόσο εὐκόλα. Γιατί, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ἡ θηλικὴ ἀράχνη τὸν τρώει ἂν δὲν προφυλαχθῇ πλησιαστικῶς τῇ...

Ἐτσι ὁ ἔρως τῶν ζῳοφίων αὐτῶν εἶνε ἕνα ἄγριο ἀλληλοφάγωμα καὶ βρέχεται μ' ἀφθονο αἷμα καὶ ἀπαιτεῖ τρομερὰς θυσίας...

Ἀς παρακολουθήσουμε τώρα καὶ τὸν τρόπο ποῦ πιάνει τὰ θύμα-τά της, ἡ ἀράχνη.
Ἐφαίνεται λοιπὸν τὸ δίχτυ της καὶ παραμονεύει συμπαυμένη ἐκεῖ κοντὰ. Μόλις τὸ θῆμα της πέσει σὺν «στό» της, μὲ τὴς προ-σάψεις ποῦ κάνει γιὰ νὰ φύγῃ δυνεῖ τοῦ «στό» της τὴς κλω-στὲς, αἱ ὁποῖες τῇς μεταδίδουνε τὴν εἰδήσι.

Γιατί, πῶς καὶ ἂν εὐρίσκειται, σταν παραμονεύει, συγκατοικεῖ μὲ τὸ δίχτυ της, μὲ μὴ λεπτὴ κλωστή, μ' ἕνα εἶδος τηλεγραφικοῦ σήματος.

Ἀλλὰ τὸ κυνῆγι δὲν ἔχει ἀκόμα τελειώσει.
Τὰ θύματά της δὲν εἶνε πάντοτε ἀσπρὲς μυγίτσες, μὲ σαγό-Πολλὲς φορὲς πιάνονται ἐντομα, ποῦ εἶνε ὁπλισμένα, μὲ σαγό-φες φοβερὲς, ἢ μὲ κοντάρια δηλητηριώδη ἢ ἐντομα φοβερά καὶ δυ-νατὰ, ποῦ δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ μαζὺ τους, στήθος μὲ στήθος ἡ ἀράχνη.

Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος αὐτὸς, δὲν τὴν κάνει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅτι πᾶσινε σὺν δίχτυά της εἶνε χεῖμα της καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πᾶρ σὺν πλήρη κατοχῇ της, ὅσο καὶ ἂν εἶνε τοῖτο ἐπικίνδυνο.

Τὴ κάνει τότε ;
Ὅπως ὁ ἀρσενικὸς σὺν ἔρωτα, προχωρεῖ καὶ αὐτὴ μὲ προφυ-λάξεις, μὲ τέχνη, μὲ ἀποθανάσιτους ὑπολογισμούς καὶ ὀνεται σὺν θύματος τῇ ῥάχῃ, ἔτσι ὅστε νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸ ὅλο του, σὺν θύματος καὶ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ καὶ ἐπειτα μὲ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ γύρω τὸ σῶμα του, δένει μὲ τὴς κλωστὲς τῆς ὅλα του τὰ μέλη.

Τὸ φακιάνει δηλαδὴ καὶ ἔτσι τοῦ δεσμεύει ὅλη τὴ δυνάμει του. Κατόπιν αὐτοῦ τὸ θῆμα της εἶνε ἐντελὸς σὺν διάθεσι της. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ...

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως γιὰ νὰ τὸν κᾶν ἐντελὸς ἀκίνητο ἐξακολουθεῖ τὸ φάσκειμα.
Μὲ περιστροφικὲς κινήσεις, τὸ περιβάλλει τὴ φορὰ αὐτὴ πολὺ πυκνὰ μὲ ἕνα εἶδος σαβάνου, προ-σέχουσα πάντοτε νὰ μὴν πλησιά-ζῃ τὴς δαγκάνες τοῦ τὰ κεντριά του.

Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος αὐτὸς, δὲν τὴν κάνει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅτι πᾶσινε σὺν δίχτυά της εἶνε χεῖμα της καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πᾶρ σὺν πλήρη κατοχῇ της, ὅσο καὶ ἂν εἶνε τοῖτο ἐπικίνδυνο.

Τὴ κάνει τότε ;
Ὅπως ὁ ἀρσενικὸς σὺν ἔρωτα, προχωρεῖ καὶ αὐτὴ μὲ προφυ-λάξεις, μὲ τέχνη, μὲ ἀποθανάσιτους ὑπολογισμούς καὶ ὀνεται σὺν θύματος τῇ ῥάχῃ, ἔτσι ὅστε νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸ ὅλο του, σὺν θύματος καὶ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ καὶ ἐπειτα μὲ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ γύρω τὸ σῶμα του, δένει μὲ τὴς κλωστὲς τῆς ὅλα του τὰ μέλη.

Τὸ φακιάνει δηλαδὴ καὶ ἔτσι τοῦ δεσμεύει ὅλη τὴ δυνάμει του. Κατόπιν αὐτοῦ τὸ θῆμα της εἶνε ἐντελὸς σὺν διάθεσι της. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ...

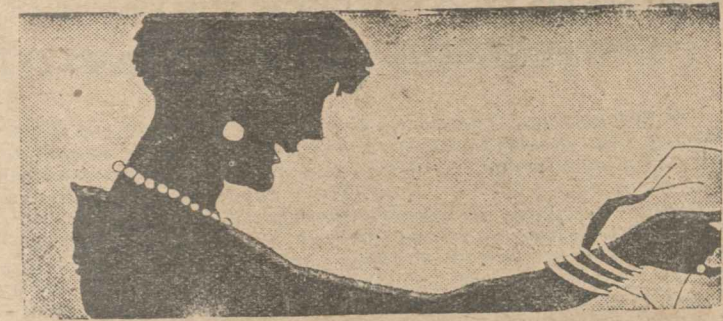
Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως γιὰ νὰ τὸν κᾶν ἐντελὸς ἀκίνητο ἐξακολουθεῖ τὸ φάσκειμα.
Μὲ περιστροφικὲς κινήσεις, τὸ περιβάλλει τὴ φορὰ αὐτὴ πολὺ πυκνὰ μὲ ἕνα εἶδος σαβάνου, προ-σέχουσα πάντοτε νὰ μὴν πλησιά-ζῃ τὴς δαγκάνες τοῦ τὰ κεντριά του.

Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος αὐτὸς, δὲν τὴν κάνει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅτι πᾶσινε σὺν δίχτυά της εἶνε χεῖμα της καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πᾶρ σὺν πλήρη κατοχῇ της, ὅσο καὶ ἂν εἶνε τοῖτο ἐπικίνδυνο.

Τὴ κάνει τότε ;
Ὅπως ὁ ἀρσενικὸς σὺν ἔρωτα, προχωρεῖ καὶ αὐτὴ μὲ προφυ-λάξεις, μὲ τέχνη, μὲ ἀποθανάσιτους ὑπολογισμούς καὶ ὀνεται σὺν θύματος τῇ ῥάχῃ, ἔτσι ὅστε νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸ ὅλο του, σὺν θύματος καὶ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ καὶ ἐπειτα μὲ μὴ ἀσφαλείᾳ καὶ ἰληγγιώδῃ κίνησι, περιστροφικὴ γύρω τὸ σῶμα του, δένει μὲ τὴς κλωστὲς τῆς ὅλα του τὰ μέλη.

Τὸ φακιάνει δηλαδὴ καὶ ἔτσι τοῦ δεσμεύει ὅλη τὴ δυνάμει του. Κατόπιν αὐτοῦ τὸ θῆμα της εἶνε ἐντελὸς σὺν διάθεσι της. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ...

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως γιὰ νὰ τὸν κᾶν ἐντελὸς ἀκίνητο ἐξακολουθεῖ τὸ φάσκειμα.
Μὲ περιστροφικὲς κινήσεις, τὸ περιβάλλει τὴ φορὰ αὐτὴ πολὺ πυκνὰ μὲ ἕνα εἶδος σαβάνου, προ-σέχουσα πάντοτε νὰ μὴν πλησιά-ζῃ τὴς δαγκάνες τοῦ τὰ κεντριά του.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡ. ΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΣΗΜΕΡΑ ΚΛΕΙΩ ΤΑ 36 ΜΟΥ

(Γράφηκε σὺν Μεσολόγγι, σὺν 22 Ἰανουαρίου 1824)

Εἶνε καιρὸς αὐτὴ ἡ καρδιά νὰ πᾶρ νὰ χτυπᾷ.
ἀφροῦ νὰ κᾶν δὲν μπορεῖ καρδοῦλες νὰ χτυποῦνε.
μὰ ἡ καρδιά μου δλόθερμν θέλει ἀκόμα ν' ἀγαπᾷ
κι' ἂς μὴν τὴν ἀγαποῦνε !

Εἶδα τοῦ φθινοπώρου μου τὴς μέρες κ' ἕνα-ἕνα
τὰ λοβλοῦδα τοῦ ἔρωτα νὰ πέφτουν μαρμαμένα
μέσα σὺν καρδιά μου ὁ σάρακας μὲ τὸ σκληρὸ του πόνο
τώρα μοῦ μένει μόνο.

Ρημάζεται τὸ στήθος μου σὺν δυνατῇ φωτιά του.
ἡφαίστειο σ' ἕνα ντο

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Οι πρώτοι Έλληνες στην Αβησσυνία.—Πώς ξέπεσαν εκεί.—Και πώς επεκράτησαν.—Τό περίφημο παλάτι του Ίαου.—Η ιστορία ενός Γιάννη που εκυριαρχούσε σ' όλη την Αβησσυνία.—Τί γράφει ο περιηγητής Μπρένκ.—Ο βασιλιάς του Ίαου.—Έλληνα και αυτές και βαδύπλουτες.—Πώς έφυγε από την Αβησσυνία σαν έπαιτης.—Η θέσις των Έλλήνων στην Αβησσυνία σήμερα κ.λ.π. κ.λ.π.

Ξέρετε πως βρεθήκαν, οι πρώτοι Έλληνες στην Αβησσυνία και από πότε;

Από το 1729, όταν μετά τον θάνατον του Αυτοκράτορος της Αβησσυνίας Βακούφα, ανέβηκε στον θρόνον ο γιός του Ίαου ο Β'. που ονομάστηκε και Μέγας, για τα πολλά του φυσικά και επίκτητα προτερήματα.

Την εποχή εκείνη, πολλοί Έλληνες από τα παράλια της Μικράς Ασίας και από τον Αιγαίο τον νησιά, μη δυνάμενοι να ζουν, κάτω από το βαρύ ζυγό των Τούρκων, έφυγαν και πήγαν να ζητήσουν τύχη στο Κάιρο, αλλά επειδή κι εκεί βρήκαν την ίδια ακαταστασίαν και τον ίδιο τον φανατισμό, αποφάσισαν να φύγουν για τās Ινδίας κ' έτσι πήγαν στη Γέδδα. Όταν όμως περνούσαν την Έρυθρά Θάλασσα, τους έπιασε μεγάλη τρικυμία και τους έριξε στο Μαζούαχ. Εκεί, αφού είδαν ότι ήταν καλός και εκμεταλλεύσιμος ο τόπος, αποφάσισαν να μείνουν στην Αφρική και ήλθαν στην πρωτεύουσα της Αβησσυνίας, το Γονδά.

Ο φιλόθεος Αυτοκράτορας, σάν έμαθε πως ήρθαν Έλληνες στον τόπο του—για τους οποίους οι Αβησσυνιοί, τότε, είχαν καλή ιδέα—τους δέχτηκε με χαρά πολλή και τους προστάτευσε σέ ότι είχαν ανάγκη. Έπειδή δέ μεταξύ αυτών, ήταν και πολλοί χρυσοχόοι και λαγράφοι, κ' επειδή ο Ίαου, έφτανε τότε ένα νέο άναντρο, ανέθεσε σ' αυτούς τη διακόσμηση και τους έδωκεν άφθονα χρήματα και μέσα.

Μερικά από αυτά τα πέρνουμε από ένα παλιό Αβησσυνιακό χειρόγραφο βιβλίο, που είχε την καλοσύνη ο φίλος Προκοπίου, που έβριε τ' Αβησσυνιακά πράγματα να μάς το προσφέρει. Τα άλλα τα συμπληρώνουμε από διάφορες πηγές, και ιδίως από τον Σκώτον Bruce, ο οποίος ονομάστηκε «νέος Ηρόδοτος».

Οι Έλληνες, σάν βρήκαν και τα μέσα άφθονα, διεκόσμησαν θανάσια του βασιλέα το παλάτι. Τα τοιχώματα τα φινιάσαν από έλεφαντόδοντο, με πρώτης τάξεως τέχνη σκαλισμένο και άπάνω σ' αυτό βάλαν τρείς σειρές ένεντικούς καθρέφτες, που τους κρατούσαν και τους υποστήριζαν κορωνίδες χρυσωμένες.

Η όροφή ήταν ένα θαύμα πλούτου και τέχνης. Ο Αυτοκράτωρ που ήταν και φιλόκαλος πολύ, άμα τα είδε αυτά, άφροιάθηκε πλέον στους Έλληνες. Μαζί τους έμεινε άπ' το πρωί ως το βράδυ, συνεργαζόμενος και διδασκόμενος από αυτούς. Και τόσο μάλιστα πολύ, που εγκατέλειψε και το κυνήγι που ήταν άλλοτε το πάθος του, και τους έτακτους που διαρκώς έκίρυντε, κατά τών γειτόνων.

Η γενναιοδορία που έκανε στους Έλληνες αυτούς ήταν άπίστευτη, έκτός των τόσων άλλων που τους έδωκε, τους παρεχώρησε και όλα τα χωριά που ήταν γύρω από την πρωτεύουσά του, το Γονδά.

Φαίνεται ότι οι Έλληνες εκείνοι δεν ήταν μόνον καλλιτέχναι και καλοί τρώφιμοι των Μουσών μά και ικανοί πολιτικοί. Έβι-δαξαν και σέ πολλούς Αβησσυνιούς τα γράμματα και τις καλές τέχνες και άνέβηκαν στά μεγαλείτερα αξιώματα της Αβησσυνιακής αυτοκρατορίας και πολιτεύθηκαν μάλιστα σάν Έλληνες καλοί και πατριώτες.

Ένας από αυτούς ήταν κάποιος Γεώργιος, από την νήσον Ίον, για τόν όποιον κατόπιν, έγραψε, ο Καίσαρις Λαπόντες:

Τόν έχει χέρι τον δεξί και συμβουλτόρά του.
Τόν έδωκε την αδελφήν, τόν έκαμε γαμβρόν του,
Τόν είχαν ως επίτροπον εις τόν βασιλείον του.
Όλο τον τό βασιλείον, αυτός χροστιαίνει...

Στά 1735, έκτός από τόν άνωτέρω Γεώργιον τόν Ίιον, αναφέρονται ότι είχαν μεγάλα αξιώματα στην Αβησσυνιακή αὐλή και οι Πέτρος και Δημήτριος από την Ρόδο. Ο Δακόντες όμως αναφέρει και άλλους:

Έχει Ρωμαίους έξ—έπτά, με περισσή τιμήν τους,
και με άνάπανιν αυτών και ευχαριστήριόν τους.

Την 21 Ιουνίου 1733 άπέθανεν ο φιλόκαλος και φιλέλληνα Ίαους και τόν διαδέχθη ο γιός του Ίωά.

Και στή βασιλεία αυτού, οι Έλληνες, οι όποιοι έν τῷ μεταξύ είχαν πληθύει σάν τα κουνέλια, είχαν την πρώτη ευνοία στην αὐλή και έπεσαν τις πειρ μεγάλες θέσεις.

Μεγάλη επιρροή στον Αυτοκράτορα τότε, αναφέρεται ότι είχε, κάποιος Πέτρος, που είχε διοριστεί θαλαμηπόλος του.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Ο Ίωας, δεν ήταν φιλόκαλος σάν τόν πατέρα του, και οι καλλιτέχναι Έλληνες και διακοσμηταί, για να ζήσουν, αναγκάζονταν να κάνουν βάνανους δουλίες, «επισκομούντες έπίπνια, χαλινούς, έξφι και άλλα στρατιωτικά είδη, δι' ό και γλίσχρως άντημιβόντε», όπως γράφει κάποιος ιερομένος, που πέρασεν, άγνωστο πώς, από εκεί.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

Όλοι οι Έλληνες όμως, δεν εύτυχούσαν τότε.

σηνία όταν πήγε διαφόρους Έλληνες εκ των οποίων αναφέρει με- ρικούς.

Πρώτον έναν Γιάννην, σύμβουλο του Μιχαήλ Σοχαύ, διοικητή της Τιγρητίας και ύστερα πρωθυπουργού της Αβησσυνίας. Ο Έλληνας αυτός, είχε μεγάλη δύναμη, όχι μοναχά στή χώρα εκείνη, αλλά και στις γειτονικές ηγεμονίες τόν τιμούσαν πάρα πολύ.

Στά 1745 ο άρχιερέυς της Αβησσυνίας (άβυσσινία)καθηθείς από τόν ναύτην της Μαζούαχ, μόνον με την μεσολάβηση του Γιάννη άπελευθερώθηκε.

Πόσοι Γιάννηδες μεγάλοι διπλωμάται τότε, πόσοι Γιάννηδες, στην έλληνική διπλωματία σήμερα!

Τόν Γιάννην αυτόν, γνώρισεν ο Bruce, στην Άδοβα πρωτεύουσα της Τιγρητίας όπου έμεινε. Τού τόν συνέστησε ο Πατριάρχης Άλεξανδρείας Μάρκος.

«Ποτέ μου, γράφει ο Bruce, δεν είδα πιά άξιολύβιστη φυσιο- γνομία, από τόν ευαίσθητο και γενναίο τούτον Έλληνα, που μέε φιλοξένησε. Η λευκή και μακρά του κόμη, εκάλυπτε από μια τίαρα από μουσελίνα και ή πυκνή και λαμπρά, όπως τή χόνι, γε- νειάς του, έπευτε μέεχι τών γονάτων του. Ήταν ντυμένος «άβυσ- συνιστί». Φορούσε, δηλαδή, λευκό βαμβάκινο χιτώνα, που έπευτε ως τούς αστραγάλους του, κόκκινο, χρυσοκεντημένο επανώφριοι, που έφθανε ως τήν μέση του και σανδάλια. Ο αγαθός αυτός γέρον- τας, ήταν περιεκυκλωμένος από πολλούς ύπηρέτες και δούλους «αμ- ποτέρων τών φίλων».

Όταν τόν πλησίασα με δέχθηκε μ' ένα δείγμα ταπεινότητας, που μ' έστενοχώρησε πολύ. Τόν άγκάλιασα με πολλές ένδειξεις τρυφερότητας και σεβασμού και τόν άποκάλασα πατέρα μου. Ή έλλειψη αυτή, τόν έκολλάκευσε πολύ και δεν έπαυσα να τόν άνα- μάζω έτσι, όσο έμεινα στην Αβησσυνία.

Στήν πόλι Λίβα, ύπηρχε μία πολυαίρετος Έλληνική κοιτίτις, που άνεγνώριζε «ως προστόν», τόν Γιάννην αυτόν, ο όποιος ένέμετο όλα τα... τελωνεία της Τιγρητίας και της Λίβας.

Όταν ο Bruce έφυγεν από την Άδοβα, πήρε ένα συστατικό από τόν Γιάννη, για τόν αδελφό του Πέτρο, που ήταν στο Γονδά. Άμα διαδόθηκε στό Γονδά, την πρωτεύουσά, όπως είπαμε της Αβησσυνίας, ότι ένας «Φαγκός» έρχεται, ο φανατικός ορθόδοξος της Αβησσυνίας όχλος, μαζέντηκε κ' άρχισε να τόν βρίζει και να τόν άπειλή. Βλέποντας τόν κίνδυνο τού περιηγητού ο Πέτρος, έτρεξε άμέσως στόν Ράε-Μιχαήλ, που έμεινε τότε στην Ίδοβα και με χίλια δύο βάσανα, κατόρθωσε να σώση την ζωή του, από τα χέρια τών Αβησσυνιών.

Ο Σκώτος περιηγητής βρήκε όλους τούς εις τόν Γονδά Έλλη- νας, να κατέχουν τά πειρ μεγάλα κυβερνητικά αξιώματα, έκτός του Πέτρον, τού θαλαμηπόλου του Ίωα, όπως μετά τόν θάνατον του Αυτοκράτορος άρνήθηκε να δεχθή όποιοδήποτε αξίωμα. Κι ο Πέτρος αυτός, καταγότανε από την Ρόδο και είχε όραιο φυσιο- γνομία και τρόπους πολύ ύποχρεωτικούς. Τότε ήταν μόλις τριάντα χρονών. Οι Αβησσυνιοί τόν έκτιμούσαν πολύ, και ο Αυτοκράτωρ τόν ώνόμασε «Αζελλεφά-έλ-χαμίσχα». Θέσις δηλαδή, που ισοδου- νάμει με την τού «λόρδου αὐλάρχου».

Ο Πέτρος αυτόν ήταν έξυπνος και κομψός. Είχε έλκύσει την άγάπη όλων και σέ λίγο έγινε πλουσιώτατος.

Έπειδή όμως τότε, τó να εινε κανένας πλούσιος πολύ στην Αβησσυνία ήταν πράγμα επικίνδυνο, όταν αποφάσιζε πλέον, να φύγν άπ' εκεί, ντύθηκε σάν έπαιτης και έτσι πέρασε άπαράτητος και αυτός και οι θησαυροί του.

Και ένας άλλος Πέτρος, αναφέρεται επίσης στά Αβησσυνιακά χαρτιά, ως θαλαμηπόλος βασιλέων.

Όσαύτως κάποιος Έλληνας καλόγηρος, Χριστόφορος ονομαζό- μενος, έπαιξε όλο μεγάλο ρόλο για τούτο στό Γονδά.

Οι έκει τότε Έλληνες συνέστησαν τόν Bruce στόν Ράε-Μι- χαήλ και τόν αυτοκράτορα. Και όταν, έπειτα, αυτός έπέλεξε τή μεγάλη και γεμάτη κινδύνους, δουλοπρία, για τήν άνακάλυψη των πηγών του Νείλου, δυό Έλληνες από την Αβησσυνία, Σπύτης και Σεραστός, νομιμάζοντο τόν παρηκολούθησαν και έλαβαν μέρος, μαζί του, σ' όλες τις ταλαιπωρίες και σ' όλους τούς κινδύνους.

Έτσι άρχισε ή πρώτη άποικία τών Έλλήνων στην Αβη- σσυνία.

Σήμερα υπάρχουν πολλοί Έλληνες εκεί, αλλά ούτε την έπι- ροή, ούτε την δύναμη των πικαίων έχουν.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

Καθημερινώς δες έκτοσιές (!), αλλά και όφείλει να έχει προε- όμφοριον, από τούς ξένους.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

Η ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

[Στήν ζωή και στόν έρωτα].

Ο ξένος που διαμένει λίγο καιρό στήν Πορτογαλία φεύγει,

συνήθως, χωρίς ν' άποκοιπή καμμία σχεδόν έντόπωσι από τις γυναίκες της. Σπανίως τού δίδεται ευκαιρία προς τούτο. Η Πορτογαλίδα διάγει ζωή σπιτική. Δεν συγχάζει σέ κέντρα, ή κοσμική ζωή εινε περιορισμένη και ο τύπος της όμορφιάς της δεν εινε από έκείνους που θαμβώνουν και διατηρούνται μέσα στις έναντισεις μας, όπως της Ισπανίδας. Έξ άλλου, ως γυναίκα, ή Πορτογαλίδα δεν εινε ούτε σκεπτική, ούτε προκλητική. Ντύ- νεται άπλά και σεμνά, περνάει στό δρόμο άπαράτητη και ούτε έχει, άλλά ούτε και θέλει, να γεννήν με την περιβολή της, τό βάδισμά της ή τή ματιά της τόν πόθο των διαβάτων. Γι' αυτό και ως γυναίκα εινε από τις πιο άσημαντες. Έπάρχει στή λισ- σαβάνια δόκλωση μία συνοικία, τού Ματίρο Άλτο, γυναικών που ζουν με τόν έρωτα. Η γυναίκες αυτές, μολόνοι αυτό εινε τό έπαγγελμά τους, δεν ζέρουν τόν έρσο με τόν όποιον να έλ- θουσιν. Η συνοικία αυτή, που άλλωθ θα ήταν ή συνοικία των θορύβων, των τραγουδιών και των όργάνων, εινε ήσυχη, νοικο- κυρημένη, σχεδόν πένθιμη. Άνεστέρα από για να δείξω ότι ή Πορτογαλίδα δεν έλκει έρωτικούς τόν άνδρα. Εινε μία φώσις χωρίς πολύλοκη ψυχή, γεμάτη καλωσύνη και τρυφερότητα. Τό πείστο που της δίνουν οι Πορτογάλλοι ποιητής, νεκρός τώρα, ο Κέρεα Ζουγκέιρο, μιλώντας μου κάποτε στό σπίτι του για τήν διαφορά που υπάρχει μεταξύ της Ισπανίδας και της Πορτογα- λίδας μου έδειξε δυό παλιά πιότα πορτογάλνης. Τό ένα, μεγάλο, γεμάτο γρυσά στολίδια, πλούσιο, έκθαμβωτικό. Τό άλλο μικρό, σεντό, κάτασπρο, με λίγα λουλούδια των άγρών ζωγραφισμένα στό βάθος του. Τό πρώτο εινε ή Ισπανίδα, μου ειπε. Τό δεύ- τερο ή Πορτογαλίδα. Η πείρα μου, άρ- γότερα, έδικάωσε τόν ποιητή. Η άπλόεστα εινε από τά πιο χαρακτηριστικά της. Ένα αίσθημα μ' αὐτήν δεν έχει τίποτα τό κολ- αμένο: δεν υπάρχει σ' αὐτό εκ μέρους της κανένας οαδισμός, κανένας οσανισμός διά τήν πρόκληση ήλιοπνίας. Εινε πιστή και σταθερή. Όλα σ' αὐτήν εινε ήμερα, σάν τα σπικά νερά ενός ποταμού. Μαζύ της, —ξέρε κανείς πάντα που θα τόν βγάλη ο έρσος...

Όλα αυτά θα έκαναν ίσως κανένα να νομίσθ ότι ή Πορτογαλίδα εινε μάλλον πλασματική για μίττερα παρά για έρωμένη. Έν τούτοις βίσις της Πορτογαλικής ζωής εινε ή γυναίκα και ο έρως. Η Πορτογαλίδα αγαπάει και αγαπιέται όσο λίγες γυναίκες της Εύρώπης. Όλη σχεδόν ή λαϊκή πορ- τογαλική ποίσις εινε έρωτική. Συνιστάται σέ «κουάδρας» ή τετράστιχα τά όποια τραγουδάν τήν γυναίκα και τούς πόνοσ ή τις χαρές που δίδει ή άγάπη. Κι ή άγάπη στήν Πορτογαλία δεν εινε ό,τι σ' άλλον σχεδόν τόν κόσμο σή- μερα: ένα έφημερο αίσθημα, γεννάμενο από τόν πόθο και μα- ρανόμενο με τήν ικανοποίησή του. Οι Πορτογάλλοι έκθα- λουσιν ν' αγαπάν όπως αγαπούσαν στόν παλιό καλό καιρό: με τήν καρδιά τους και για πολύ χρόνο. Ένα από τά συχνότερα θέματα που παρέχονται στόν ξένο στήν Πορτογαλία εινε τό τόν έρωτευμένων οι όποιοι, τά βράδια και επί ώρες δόκλινες,

πέκνεται κάτω από τά παράθυρα της «ναυοράδας» των — της καλής των — και μιλούν μαζί της. Οι διαβάται περνούν χα- ρίς να τούς κοιτάζουν γιατί οι έρωτικές αυτές στικρυθίες μεταξύ πεζοδρομίου και παραθύρου εινε από τά πιο συνήθη πράγματα της πορτογαλικής ζωής. Ούτε αυτοί πάλιν δίδουν καμμία προ- τίση στούς διαβάτας. Η νέες διπλωμένες στό οάλι τους, με τή μισή καρμύ έζω από τό παράθυρο, δεν έχουν μάτια παρά για τόν «να- υοράδο» τους ο όποιος πάλι όρθιος στή μέση του πεζοδρομίου και με τόν λαμπό γεννημένο προς τόν ύψη του παραθύρου, της μιλάει — όχι μόνο αδιάφορος προς τόν κόσμο αλλά και στήν ορ- θοδοσία, και στό κρσό της βραδυάς, και, κάποτε, και στή βροχή...

Εάν σκεφθί κανείς ότι οι ναυοράδες σπανίως παραλείπουν μία βράδυ από τό να περάσουν μερικέσ ώρες κάτω από τά παράθυρα της νέας που αγαπούν, και ότι περνάν κάποτε και τρία και τέσσερα χρόνια προτού ο έρως των αυτός καταλήξθ σέ γάμο, πείζεται ότι λίγες εινε οι γυναίκες της Εύρώπης που αγαπούνται όπως οι Πορτογαλίδες. Αγίνω δε ότι ή Πορτο- γαλία εινε, ίσως, ο μόνος τόπος της Εύρώπης στόν όποιον δεν έχει νόμιμη καθιέρωση ή προίκια. Προίκια δεν δίνουν στά κορί- τσια τους άκόμα και οι πιο πλούσιοι γονείς. Τά χρήματά τους απαντούν σ' αυτά μόνο μετά τόν θάνατό τους. Όποιος ζητεί μία σέ γάμο όχι μόνο δεν διανοείται να ζητήσει και χρήματα (θά μία σέ έδωσαν με τις κλωσιές!), αλλά και όφείλει να έχει προε- τοιμάσει έπιπλωμένη κατοικία για τήν εγκατάστασή τους.

Τό τέτοιους όρους, λίγες νέες θα θύκαι όρεόντο στήν Έλ- λάδα, δεν εινε έτσι; Στήν Πορτογαλία όμως πανδρεύονται—

και κάθε έρως τελειώνει, σχεδόν πάντα με γάμο.

Κι' αυτό γιατί οι Πορτογαλίδες έμπνέουν τά ελκρινέστερα, βαθύτερα και διαρκέστερα αίσθήματα. Ο έρως γι' αυτές εινε μία σοβαρή υπόθεση, — ή σοβαρώτερη της ζωής τους. Αγίνον- ται σ' αυτόν με όλη τους τήν ψυχή και τόν ζών στή μεγαλύ- τερη δυ-ατή έντασι. Οι ώραιότερες, θερμότερες και πλέον γεμά- τες από πάθος έρωτικές επιστολές που υπάρχουν στόν κόσμο έχουν γραφεί από μία Πορτογαλίδα, ή όποια, μάλιστα, ήτο και μοναχή: τήν αδελφή Μαρίννα Άλκοροράδο, ή όποια έζησε κατά τόν δέκατον έκτον αιώνα. Ο έρωτικός παρορσμός τόν όποιο έννοιωσε ή Πορτογαλίδα αὐτή μοναχή, ρίσκεται σ' όλος στή φράση αὐτή με τήν όποια τελειώνει μία επιστολή της: «Κάλε με να πονώ όλο και περισσότερο!». Έγραφε στόν έρσοτή της ο όποιος τήν είχε εγκαταλείψει...

Κανείς να αγαπήουν τόσο δυνατά οι Πορτογαλίδες — έχουν εμπνέσει και τά πιο δυνατά αίσθήματα. Δεν έπάρχει στήν έρωτική ιστορία όλου του κόσμου τίποτα ώραιότερο, βαθύτερο και τρα- γικώτερο από τόν έρωτα τού Πορτογάλλου βασιλέως δόν Πέδρο τού Σκληρού και της ώραιας κυρίας της τιμής Ίνές ντε Κάστορ, τόν όποιο έτραγουδούσε ο Καρόνς, Πρίγκιψ άκόμα ο δόν Πέδρο είχε νυμφευθεί κρυφά τήν Ίνές με τήν όποια αγαπά- τανε με μία άγάπη εξαίσια. Μερικοί όμως αδαίκοι, μη θέλοντας να έχουν ως βασίλισσα μια ήμερα τήν Ίνές, έκαρφέλησαν μιας άπουσίας τού δόν Πέδρο και τήν έδολοφόρησαν. Ο δόν Πέδρο έφάνηκε δεχθείς τόν θάνατο της αγαπημένης του με ψυ- χραιμία. Δεν έδειξε τίποτα από ότι αιοθάνθηκε. Μυστικά όμως έφρόντισε κι' έμαθε ποιοι ήσαν οι δολο- φόννοι. Κι' όταν δυό χρόνια άργότερα, διε- δέχτο τόν θρόνο τού πατέρα του, τό πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να ξεθάψθ τό βαλοσφωμένο πτώμα της Ίνές, να τό ντύσθ με βασιλικά ρούχα, να τό τοποθετήσθ σ' ένα θρόνο πλάι στόν ιδικό του και να δια- τάξθ όλη τήν αὐλή να παραλάβη ένώπιον τού πώματος — και να φιλήσθ τό χέρι της πεθαμένης, ως να ήταν ζωντανή και βα- σίλισσα.

Κατόπι έφερε μπροστά τσι τούς δολο- φόνους και μ' ένα μαχαίρι που κρατούσε στό χέρι του έσπινε τά στήθη των, άφίρε- σε τις καρδιές τους και αφού τις έδάγκασε λυσοσμένα — τις έποδοπάτησε!...

Έχτισ όποτε ένα μεγαλοπρεπή τάφο για τήν Ίνές και, πλάι τού, τόν δικό του. Σ' αὐτόν τόν έθαβαν όταν έπέθανε, και, όήμερα, τούς βλέπει κανείς να κοινούνται πλάι—πλάι, ένωμένοι «Μέχοι Συντέλειας τού Κόσμου», όπως εινε αναγραμμένο κατά διαταγή του άπάνω στήν έπίταφια πλάκα τους...

Ποιά άλλη γυναίκα μπορεί να καυχήσθ ότι ένέπνευσε ένα τέτοιο αίσθημα;

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

Κώστας Ούρανής

ΤΙ ΑΚΑΘΑΡΤΗ ΓΛΩΣΣΑ....
ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!
ΠΡΟΤΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΣ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ

ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Αἱ μητέρες ὥς ἐνθυμοῦνται πάντοτε ὅτι ἡ **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἰδίων διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τοὺς σκόληκας καὶ νὰ θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἰτίνες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ εἰς τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ὅτινα παραμένουσι ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων.

Εἶνε προτιμωτέρα εἰς κάθε περίπτωσιν, τοῦ ρετινελαίου καὶ ὅλων τῶν καθαρτικῶν σκευασιῶν.

Ἕχει εὐχάριστον γεῦσιν. Καθαρίζει δροσίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὸν στομάχον καὶ τὰ ἔντερα. Δὲν προκαλεῖ ἀηδίαν, οὔτε φέρει ἐξάντλησιν.

Ἀντιπρόσωπος : **ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ**, Εὐριπίδου 6. **ΑΘΗΝΑΙ**